

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JONATHAN & JESSE KELLERMAN

„Zcela mimořádná kniha plná napětí a nadpřirozeného tajemství“

STEPHEN KING

GOLEM Z HOLLYWOODU

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JONATHAN & JESSE KELLERMAN

„Zcela mimořádná kniha, plná napětí a nadpřirozeného tajemství“

STEPHEN KING

GOLEM Z HOLLYWOODU

GOLEM
Z HOLLYWOODU

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

All rights reserved including the right
of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with
G.P. Putnam 's Sons, a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company

Copyright © Jonathan Kellerman, Jesse Kellerman, 2014

Translation © Ondřej Skoupý, 2014

Cover © Jakub Karman, 2014

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-974-6

KAPITOLA PRVNÍ

PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA
JARO 2011

Heap tu dívku sledoval několik dní.

Sledování byla důležitá součást, ta nejlahodnější: splynout s pozadím a nechat přitom svůj báječný mozek burácet na nejvyšší otáčky, uši, oči a vše ostatní v dokonalém souladu.

Lidé měli sklony ho podceňovat. Vždycky. Na Etonu: dvě noci zamčený v kamrlíku s košťaty. Na Oxfordu: taky se smáli, ó, a jak, ty holky s koňskými ksichtama a kdákající blbečci. A drahý papá, pán domu, strážce pokladny. *Všechny ty studia a z tebe je jen blbej kancelářskej poskok.*

Ale podceňovaných si nikdo nevšímá.

Z toho Heap těžil.

Mohlo se mu zachtít kterékoli dívky.

Pozorovat stádo.

Vybrat kořist.

Ta bystrá bruneta v Bruselu.

Její dokonalé dvojče v Barceloně.

Tenkrát, když začínal, ta úžasná odpoledne na venkově, kde piloval techniku.

Popadlo ho to nezaměnitelné chvění, jako záchvat nevolnosti. Třebaže Heap nebyl takový blázen, aby popíral, že se mu nejvíc líbí určité typy: tmavé vlasy, ostré rysy. Nižší třída, nepřítliš chytré, ne ošklivé, ale úplně krásné také ne.

Pomenší postavy, až na to, že potřeboval plnou hrud'. Ten měkký, poddajný tlak ho nikdy nepřestával vzrušovat.

Tahle byla dokonalá.

Poprvé ji spatřil, když přecházela Karlův most směrem na východ. To už se v Praze skrýval dva týdny, kochal se okolím a čekal, až se naskytne příležitost. V Praze se mu líbilo. Už tu několikrát byl a nikdy neodjížděl zklamaný.

Mezi somráky v džínách, americkými turisty s laloky pod bradou, chraptivými pouličními umělci a malíři portrétů bez špetky talentu vyčnívala svou skromností. Zplihlá sukně, vlasy pevně stažené do culíku, soustředěná a zasmušilá. Prospěchala kolem, odpolední slunce odrážené Vltavou jí na tváři vykreslilo ostré stíny.

Dokonalá.

Chtěl ji sledovat, ale ztratila se mu v davu. Nazítří se vrátil, tentokrát už připravený a v pozoru, a doufal. Otevřel si průvodce a dělal, že si pročítá šedý odstavec nazvaný *Věděli jste, že...* Most byl postavený z kamenů a malty, do níž byla pro zpevnění přimíchána vejce. Velký král Karel IV. si nechal poslat všechna vajíčka v království, do jednoho, a oni ho poslechli. Ty hloupé uslintané masy přispěchaly, jen aby je patolízalsky nakladly k jeho královským nohám.

Věděl to Heap?

Ano, věděl. Věděl všechno, co stálo za věděním, a ještě mnohem víc.

Dokonce i ten brožovaný průvodce ho podceňoval.

Prošla kolem ve stejnou hodinu. A den poté také. Sledoval ji tři dny po sobě. Dívka s ustálenými zvyky. Rozkošné.

Poprvé se zastavila v kavárně nedaleko mostu. Navlékla si červenou zástěru a za pár drobných umyla stoly. Když se stmívalo, přešla ze Starého Města do Nového, červenou zástěru vyměnila za černou a vymývala popelníky a čepovala püllitry v pivnici, která byla podle smradu určená místním. Na fotkách jídel ve výloze byly klobásy polité tou odpornou bílou sladkokyselou omáčkou, kterou kydají na všechno.

Heap ji zpod pouličního stánku sledoval, jak poletuje sem a tam. Postupně se u něj zastavili dva kolemjdoucí a česky se ho na něco zeptali, což podle Heapa znamenalo, že jako vždy vypadá nezajímavě. Francouzsky odpovídal, že česky neumí.

O půlnoci dívka skončila s vytíráním podlahy. Pozhasínala světla v restauraci a o pár minut později se o dvě patra nad ní rozsvítilo žluté světlo a její bledá paže stáhla roletu.

Takže to bude špinavý pronajatý pokoj. Smutný a beznadějný život. Skvostné.

Představil si, že se jí vloupal do bytu. Přepadl ji v její vlastní ložnici.

Lákavá představa. Ale Heapovi se zbytečné riskování hnusilo. To protože se musel dívat, jak papá vyhazuje tisíce za fotbal, kriket, na cokoli, kde se vyskytují imbecilové a míč, a sype jmění zděděné po mnoha generacích sázkařům do chřtánu. Nebyl zrovna nejnáročnější. Jak rád Heapovi připomínal, že to všechno raději rozhází, než aby z toho Heap viděl jediné penny. Heap se mu v ničem nepodobal, a proto si nic nezasloužil.

Jednou mu Heap poví, co si o něm myslí.

Ale zpátky k plánu: nemělo smysl měnit zažitý postup. Postup, který funguje. Vezme si ji na ulici, stejně jako si vzal ty ostatní.

Zanechá za sebou jen schránku s prázdnýma očima, opřenou o popelnici nebo o zeď, která bude čekat, až ji bude mít tu čest objevit některý z občanů svobodného světa.

Heap prozkoumal neoznačené dveře vpravo vedle restaurace. Šest bezejmenných zvonků. Na jejím jméně nezáleželo. Raději si je označoval čísly. Měl pak lepší přehled. Knihovnického ducha tedy nezapřel. Tohle bude Devítka.

Sedmý večer, ve čtvrtek, vyšla Devítka jako obvykle nahoru k sobě do pokoje, ale brzy poté se znovu vynořila, s prachovkou v jedné ruce a složeným čtvercem bílé látky v druhé.

Dal jí malý náskok a pak ji sledoval na sever přes Staroměstské náměstí, kde bylo nepříjemně rušno. V Maiselovce se držel ve stínech a sledoval, jak dívka vchází do Josefova, bývalé židovské čtvrti.

Před pár dny, když se opětovně seznamoval s městem, tudy procházel. Navštívit stará židovská místa se patřilo. Svědomitě se prodíral odpornými zástupy zevlounů, průvodci žvanili něco o slovanské snášenlivosti a foťáky čumilů cvakaly až do zblbnutí. Židé Heapa nijak nezajímal, natož aby je považoval za skupinu, která zasluhuje odpor a nenávist. Místo toho se na ně díval se stejným pohrdáním, jaké cítil ke všem pořádným

lidem, což byli všichni kromě něj samotného a pár vyvolených. Ti židé, které poznal ve škole, byli samolibí hňupi, kteří se ze všech sil snažili chovat křesťanštěji než křesťané.

Dívka se otočila doprava k otřískané zažloutlé barabizně. Staronová synagoga. Nezvyklé jméno odpovídající nezvyklému vzhledu. Napůl gotika, napůl renesance, výsledkem byla celkem nevzhledná kaše, sedlová střecha s cimbuřím, pár oken. Mnohem spíš stará než nová. Ačkoli v Praze bylo starých domů nepočítaně. Bylo jich tu jako šlapek. Už jich měl dost.

Podél jižní strany synagogy se otevřela ulička zakončená deseti širokými schody, které stoupaly k zamřížovaným obchodům v Pařížské. Heapa napadlo, jestli Devítka nemíří tam, uklidit v některém z butiků.

Místo toho pod schodištěm zahrula doleva a zmizela za synagogou. Heap se plížil uličkou v botách s pěnovými podrážkami, došel ke schodům a nakoukl za roh.

Stála na malém plácku dlážděném kostkami, který přiléhá k zadní stěně synagogy – do té byly vykrojeny klenuté železné dveře s nevzhlednými cvočky. Exteriér zdobilo trio popelnic. Roztřepala bílou látku a začala si ji uvazovat kolem pasu: další zástěra. Heap se usmál, představil si totiž její skříň a v ní nic než zástěry všemožných barev. Měla tolik tajných identit, jednu žalostnější než druhou.

Zvedla prachovku z místa vedle zdi, o kterou ji prve opřela, a zatřepala s ní. Zároveň zatřásla hlavou, jako kdyby chtěla zapudit ospalost.

Pracovitá malá *uklízečka*. Dvě práce na plný úvazek a ještě tohle.

Kdo říkal, že pracovní morálka vymřela?

Zrovna v tu chvíli se jí mohl zmocnit, když k němu Pařížskou dolehl duet opilého smíchu a Heap raději pomalu pokračoval nahoru po schodech a dívku sledoval periferním viděním.

Vytáhla z džín klíč a otevřela si železné dveře do synagogy. Zarachotil za ní zámek.

Začal hlídkovat pod kandelábrem naproti temnému štítu synagogy. Byla do něj zapuštěna řada železných špruší, jež vedly nahoru k dalším dveřím, které byly jen omšelou dřevěnou ozvěnou těch železných. Ty byly dvanáct metrů nad zemí a nelogicky mířily do prázdna.

Půda. *Věděli jste to?* Zde vyčaroval světoznámý (jak se to vezme, říkal si Heap) rabbi Löw golema, bájného obra z hlíny, který se potuloval ghettem a chránil jeho obyvatele. Tentýž rabbi tu měl na jednom velkém náměstí vlastní sochu, ó ano. Když Heap dívku prve sledoval, dělal, že se u ní zastavuje a fotí si ji.

Odporně nedůstojné, no vážně. Od bláta to není moc daleko k hovnům.

Ta legenda se stala i křiklavým obchodním artiklem, golemova hroudivitá postava na vás vyskakovala z cedulí a jídelních lístků, hrníčků a mávátek. V jednom obzvlášť zasmrádlém bistru nedaleko Heapova hotelu jste si mohli koupit hnědou omáčkou nasáklý golem burger a spláchnout ho golemovicí, jen ať játra tvrdnou.

Lidé jsou schopní koupit cokoli.

Lidé jsou nechutní.

Smích dvojice opilců v teplém větru postupně utichl.

Heap se rozhodl dát tomu ještě jeden večer. Delší předehra znamená lepší vyvrcholení.

V pátek odpoledne bylo kolem Staronové synagogy rušno, věřící se hrnuli dovnitř, někteří se zastavovali a rozmlouvali s blondatým mužem vyzbrojeným vysílačkou, který hlídal před budovou. Při tom, jak se všichni usmívali a kdokoli mohl bez okolků vstoupit, se Heapovi zdálo, že je to jen maškaráda s cílem vyvolat zdání bezpečnosti.

Nicméně přišel připraven, měl na sobě svůj nejlepší oblek (jediný slušný oblek, co mu zůstal z dob, než papá utáhl kohoutky), lehkou bílou košili a starou kravatu ze školy plus decentní nedioptrické brýle. Když se blížil ke vchodu, nahrbil se, aby nebyl tak vysoký, a načechrál si sako, aby zamaskoval vybouleninu v náprsní kapse.

Blondatý hlídač byl spíš kluk, sotva odrostlý plenkám. Úkrokem zatarasil Heapovi cestu a hrdelním, hrubým přízvukem ho oslovil: „Mohu vám pomoci?“

„Přišel jsem se pomodlit,“ řekl Heap.

„Pomodlit,“ řekl hlídač, jako kdyby to byl ten nejpodivnější důvod, proč navštívit svatostánek.

„Však víte. Vzdát díky. Chválu Bohu,“ usmál se Heap.

„Možná to pomůže.“

„Pomůže?“

„Aby bylo na světě líp a tak.“

Hlídač ho zkoumal. „Chcete navštívit *šul*¹?“

Ty malej sráči. „Ovšemže.“

„Pomodlit se za svět.“

Heap ubral ze svého hlasu pár decibelů. „Ano, a taky za svoje vlastní štěstí, kamaráde.“

„Jste Žid?“

„Jsem tady, nebo ne?“

Hlídač se usmál. „Prosím, můžete mi říct, co byl poslední svátek?“

„Prosím?“

„Poslední židovský svátek.“

Nastal okamžik, kdy se Heap začal zuřivě přehrabovat ve svých znalostech. Na čele mu vyrazilo pár kapek potu. Věděl, že mu to trvá nechutně dlouho, a tak vyklopil jediné, co věděl. „No tak to bude Pesach, ne?“

Hlídač odpověděl: „Pesach.“

„Počítám, že ano.“

„Vy jste Angličan?“ zeptal se hlídač.

Koukejme, jak mu to pálí. Heap přikývl.

„Mohl bych vidět váš pas, prosím?“

„Člověk by řekl, že ho k modlitbě nebude potřebovat.“

Hlídač si před Heapovýmá očima vytáhl z kapsy klíče a zamkl dveře synagogy. Blahosklonně poplácal Heapa po rameni. „Prosím, počkejte tady.“

Líně poodešel do ulice a něco mumlal do vysílačky, zatímco se Heap topil v rudém příboji, který zaplavil jeho mozek. Taková drzost: *dotknout* se ho. Nafoukl hrud', až ho na ní zašimral obsah náprsní kapsy. Střenka z jeleního parohu. Patnácticentimetrová čepel. *Sám bys měl poďekovat Bohu, kamaráde.*

Po dvaceti metrech se strážný zastavil u jakýchsi dveří. V nich se zjevil další a společně se radili a otevřeně ho hodnotili. Pot kapal dál. Pot mu

¹ synagoga; pozn. red.

občas dělával potíže. Jedna kapka skanula Heapovi do oka, nepříjemné štípnutí, kterého se musel zamrknáním zbavit. Poznal, že není vítán. Uměl být trpělivý. Nechal hlídače zabrané do hovoru a šel si po svých.

Ale každý člověk má své hranice. Po šesti dalších dnech, kdy se nenaskytla pořádná šance, byl vzrušený na pokraj šílenství a rozhodl se, že dnes v noci to přijde, stůj co stůj, a bude to nádherné.

Kolem třetí hodiny ráno už v synagoze uklízela přes dvě hodiny. Heap se krčil ve tmě poblíž schodiště, poslouchal kňourání, které se sem neslo odněkud zdálky, a točil si se zavřeným nožem mezi prsty. Začalo ho napadat, jestli si náhodou nedala šlofíka. Po vši té práci se musela sotva držet na nohou.

Dveře zaječely v pantech.

Devítka vyšla ven a nesla velký plastový koš. Otočila se k němu zády a namířila si to k popelníci, kde koš zvedla a za rachotu plechovek a šustění papíru ho vysypala. On mezitím otevřel nůž (čepel byla promazaná a tichá, byla to vítaná úleva, jako kdyby se nadechl čerstvého vzduchu) a vydal se za ní.

V půli cesty se ozvalo tlumené klapnutí a on v panice ztuhl.

Podíval se za sebe.

Ulička byla prázdná.

Co se dívky týkalo, ta si zvuku nevšimla, dál se věnovala své práci a prsty z koše vyškrabovala zbytky odpadků.

Položila koš na zem.

Rozpustila si vlasy a začala si vázat nový culík. Zvednuté ruce zaujaly tvar široké lyry. Tak nádherný tvar, a jemu znovu začala vřít krev v žilách a znovu vykročil vpřed. Příliš nedočkavě; nohou zavadil o dlažbu a zpod boty mu odletěl kamínek. Poskočil směrem k ní a ona ztuhla a otočila se, ústa připravená k výkřiku.

Ale vykřiknout nestihla, přitiskl jí ruku na rty a otočil si ji zády k břichu a tuhnoucímu přirození. Praktická pracovitá dívka. Nehty si stříhala nakrátko; po rukou a po obličeji mu neúčinně zašmátrala tvrdými kulaťými mozoly, ale pak se v ní probudil hlubší zvířecí instinkt a zkusila mu nohou nahmatat nárt a dupnout.

Byl připravený. Číslo čtyři v Edinburghu udělalo totéž. Ostrý podpatek; zlomená nártní kůstka; pěkné mokasíny napadrté. Heap se poučil. Když se jí zmocňoval, doširoka se rozkročil. Zapletl jí prsty do vlasů a trhl jí hlavou dozadu, až se jí ladně vyklenulo hrdlo.

Napráhl ruku s nožem.

Ale bylo to šikovné děvče a zdálo se, že přece jen nějaké nehty mít musela. Protože chrčivě zasyčela a v oku ucítil strašlivé bodnutí, jako kdyby mu čockou a sklivcem projelo šídlo a zadřelo se mu do zrakového nervu. Uviděl gejzír křiklavých barev a začal se dávat bolestí. Pustil jí vlasy, zvedl ruku a kryl si obličej. I on měl zvířecí instinkty.

Její zkreslená postava se mu vysmekla a vrhla se ke schodům.

Zasténal, skočil vpřed a chňapl po ní.

Další zasyčení; další bolest v druhém oku. Zapotácel se a upadl mezi popelnice, z obou očí mu teklo, nůž mu vyletěl z ruky. Nechápal to. Postrělila ho? Něco po něm hodila? Zuřivě zamrkal, aby se mu vyjasnil zrak, a uviděl, jak dívka vybíhá na poslední schod a mizí za rohem v Pařížské. A přitom, jak její postava mizela, si začal uvědomovat blížící se katastrofu.

Viděla mu do tváře.

Vydrápal se na nohy a rozběhl se za ní, ale zezadu uslyšel zasyčení a ucítil bolest, která ho srazila na zem, jako kdyby mu někdo vrazil páčidlo do zátylku, a jak se řtil na tvrdou zem, jeho úžasný burácející mozek pochopil, že se něco děje, něco hrozného, protože dívka byla už dávno pryč.

Skončil na břiše mezi rozsypanými odpadky. Otevřel slzící oči a konečně to uviděl. Měl to patnáct centimetrů před očima, bylo to velké jako mince a na dlažebních kostkách se to černě lesklo.

Byl to brouk. S tvrdými krovkami a třesoucími se tykadly. Z hlavy mu vyrůstal dlouhý černý osten.

Brouk zaútočil a zabořil osten Heapovi doprostřed čela.

Heap vykřikl, snažil se ho zaplácnout a chtěl vstát, ale ten brouk na něj dorážel dál, rychle a brutálně, bzučení jeho křídel bylo slyšet ze všech stran. Byl jako elektrický poháněč dobytka. Zarýval se mu do krku, do páteře, do podkolenních jamek a tlačil ho od schodů směrem ke zdi synagogy, kde se Heap zkroutil do klubíčka a rukama si kryl hlavu.

Útoky z ničeho nic ustaly a noc ztichla až na sotva patrné klapání dřeva. Heap čekal a trásl se. Z ran kolem vlasů mu prýštila krev, stékala mu kolem nosu a do úst.

Svěsil ruce.

Dole na dlažbě dřepěl brouk a zíral nahoru na něj.

Heap se postavil a napřímil, plný nenávisti.

Zvedl nohu, že ho rozmáčkne na kaši.

Dupl.

Vedle.

Brouk stačil uhnout. Teď dřepěl o pár centimetrů vpravo a čekal.

Zkusil dupnout znovu, ale brouk opět uskočil. A znovu a znovu, pustili se s broukem do nesmyslného zuřivého tanečku, Heap dupal a házel sebou, zatímco ten hnusný hmyz posměšně poletoval dokolečka.

Nakonec Heap přišel k sobě. On se tu honí s broukem a ta dívka, co mu viděla do tváře, už mezitím zmizela bůhvíkam a teď říká bůhvíkomu bůhvíco.

Musí pryč. Hned. Nechat svoje věci věcmi. Chytit taxíka rovnou na letiště, bleskově zmizet na ostrovy a do tohohle hnusného města už se nikdy nevrátit.

Otočil se, rozběhl se a narazil do zdi.

Do zdi, která tu předtím nebyla.

Do zdi z bláta.

Byla široká přes celou ulici, vyšší než synagoga, zvedala se do výšin jako nějaká zběsilá rakovina, stoupala, šířila se a nadouvala, páchla stojatou vodou, hnujícími rybami, plísní a zamaštěným rákosem.

Podklouzl a vyrazil opačným směrem, ale narazil do další zdi.

A pak ho obklopilo bláto, blátivá zeď, město z bláta, megalopolis, obří, hustá a beztvářá. Pozvedl zrak k netečnému nebi, s hvězdami, které mizely pod blátivou klenbou. Rozplakal se a pohlédl dolů k zemi, kde mu bláto černé jako seschlá krev vzlínalo po botách nahoru. Začalo u špiček a postupovalo výš. Vykřikl. Pokusil se zvednout nohy a zjistil, že na dlažebních kostkách drží jako přibetonované; snažil se z nich skopat bláto, ale to už mu dospělo ke kotníkům, sevřelo mu holeně a šplhalo dál. To ono bylo zdrojem toho smradu, ulpívajícího a hnilobného. Ne-

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

mělo barvu ani tvar, jako agresivní palčivá prázdnota, která ho polykala zaživa.

Ječel a ječel, a jeho vlastní hlas k němu dozníval stísněně, vlhce a zadušeně.

Čern mu vylezla ke kolenům, drtila mu kosti v kloubech; sunula se nahoru po stehnech, jako kdyby mu na ně někdo kousek po kousku roloval těsné punčochy, a Heapovi samovolně povolily střeva a cítil, jak mu něco pomalu tlačí genitálie nahoru, zpátky do tělní dutiny, jak mu praskají žebra, bortí se průdušnice, vnitřnosti se mu cpou do krku, a přestal ječet, protože už se nemohl ani nadechnout.

Ve zdi z bláta se naproti jeho obličejí otevřely dvě šterbiny, pár třešňově červených světél.

Zkoumala ho. Tak jako on dřív studoval svou vlastní kořist.

Heap nemohl mluvit, ale dokázal hýbat rty.

„Prosím ne,“ řekl naprázdno.

Odpovědí mu byl jen unavený povzdech.

Kolem něj se sevřely blátivé prsty a stiskly.

Když Heapova lebka vyskočila z obratlů, miliony neuronů vystřelily poslední salvu a on zažil několik pocitů zároveň.

Samozřejmě mezi ně patřila bolest a spolu s ní i agonie prozření. Nebylo mu dáno zemřít ve slastné nevědomosti, protože pochopil, že nic nechápal, že jeho hříchy nezůstaly nepovšimnuty a že na něj na druhé straně čeká nevýslovná hrůza.

A nakonec zbyly jen prchavé obrázky, které se otiskly do jeho šumícího slábnoucího mozku, jak jeho hlava s otevřenými ústy letí vzduchem: noční nebe poseté jemnými mráčky; šafránová záře světél na nábreží; otevřené dveře na půdu synagogy, vlající ve větru.

KAPITOLA DRUHÁ

LOS ANGELES

JARO 2012

To s tou brunetou nešlo Jacobovi do hlavy.

Tak za prvé, v jeho vzpomínkách na včerejší večer – být musel přiznat, že sporých – byla blond. Teď za ranního světla, když seděla u stolu v jeho kuchyňce, měla vlasy jednoznačně tmavé.

Za druhé, i když si vzpomínal na nějaké horečné ohmatávání v ulepené koženkové sedačce, byl si docela jistý, že šel domů sám. A pokud ne, nemohl si na to vzpomenout, a to bylo špatné znamení, znamení, že nazrál čas, aby omezil pití.

Za třetí – byla to výstavní kráska. Zpravidla tíhl spíš k průměrným. Nejen proto, že by snad měl nízké nároky: sám akt pak díky veškeré té potřebě, zranitelnosti a vzájemné útěše nezůstával jen fyzický. Prostě dva lidé, kteří se dohodli, že si zpříjemní pobyt na tomto světě.

Když se na ni, ženu o několik tříd výš než on, díval, usoudil, že by mohl udělat výjimku.

Čtvrtá věc byla, že měla na sobě jeho *talit*².

Pátá věc byla, že na sobě neměla nic dalšího.

Ucítil vůni čerstvé kávy.

Řekl: „Promiň, nevybavuju si, jak se jmenuješ.“

Dala si ruku na hrud': „Jsem dotčená.“

„Prosím, zkus mít slitování. Moc si toho nepamatuju.“

² modlitební plášť, který nosí židé při modlitbě; *pozn. red.*

„Není moc co si pamatovat. Byl jsi naprosto při smyslech a pak jsi sklonil hlavu – a jako když sfoukne svíčku.“

„To by celkem odpovídalo,“ řekl.

Proklouzl kolem ní a sundal z kredence dva ručně dělané hrníčky a také keramickou dózu s víkem.

„Jsou krásné,“ řekla.

„Díky. Mléko? Cukr?“

„Ne, já nebudu. Ale ty si posluž.“

Jeden hrníček a dózu vrátil zpátky, nalil si půl šálku a usrkával kávu neslazenou. „Zkusme to znovu. Já jsem Jacob.“

„Já vím,“ řekla. *Talit* jí o pár centimetrů sklouzl a odhalil hladké rameno, jemnou klíční kost a boční křivku ňadra. Neupravila si ho. „Můžeš mi říkat Mai. S měkkým i.“

„Dobré jitro, Mai.“

„Nápodobně, Jacobe Lve.“

Jacob se podíval na modlitební šál. Nevytáhl ho už několik let, natožpak aby si ho vzal na sebe. Byly doby, kdy by pro něj pouhá představa, že poslouží k zakrytí nahého těla, zaváněla svatokrádeží. Teď to byl jen kus bavlněné látky.

Přesto mu její volba oblečení přišla nesmírně podivná. *Talit* měl schovaný ve spodní zásuvce komody spolu s *tfilin*³ a s hromadou svetrů, a od té doby nikdy neviděly světlo losangeleského dne. Jestli si chtěla půjčit oblečení, musela se prohrabat hromadou lepších možností.

„Připomeň mi... Jak jsme se sem dostali?“ zeptal se.

„Tvým autem.“ Ukázala na jeho peněženku a klíče na pultu. „Řídila jsem.“

„To bylo rozumný,“ řekl. Dopil kávu a nalil si dalšího půl šálku. „Ty jsi policistka?“

„Já? Ne. Proč?“

„Do sklepního klubu 187 chodí jen dva typy lidí. Policajti a jejich fanyanky.“

³ židovské modlitební řemínky; jsou tvořeny dvěma malými černými krabičkami, ve kterých jsou malé pergaménové svitky s pasážemi z Tóry; *pozn. red.*

„Dávej si pozor, co říkáš, Jacobe Lve,“ rozzářily se jí oči: měňavě hnědé, sříknuté kapkou zelené. „Jsem jen milá mladá dáma, která si dolů přišla užít trochu legrace.“

„Odkud?“

„Shora,“ řekla. „Odkud jinud se asi člověk dostane dolů?“

Sedl si naproti ní, opatrně, aby se moc nepřibližoval. Těžko říct, o co jí jde.

„Jaks mě dostala do auta?“ zeptal se.

„Bylo zajímavé, žeš zvládal chodit sám a plnit moje příkazy. Bylo to divné. Jako kdybych měla svého osobního robota. To jsi takový vždycky?“

„Jaký?“

„Poslušný.“

„Takhle bych to zrovna nenazval.“

„Říkala jsem si, že ne. Ale stejně mě to bavilo. Byla to pro mě příjemná změna. Vlastně jsem měla sobecký motiv. Byla jsem v úzkých. Moje kamarádka – to *ona* je fanyнка policajtů – odjela s nějakým svalovcem. *Svým* autem. Takže si to představ, já už tě třetí hodinou balím, hospoda zavírá, já nemám odvoz a nechci se nikoho doprošovat a dávat mu falešné naděje. Myšlenka, že bych vyplázla peníze za taxík, mě taky nelákala, takže...“
Usmála se, a Jacob nic jiného než ji nevnímal. „Abrakadabra, a jsem tady.“

Ona ho balila? „A jsme tady.“

Dlouhými prsty ležérně pohládila měkkou bílou bavlnu *talitu*. „Omlouvám se,“ řekla. „V noci mi začala být zima.“

„Mohla ses přiobléct,“ namítl a pak si řekl *blbče*, protože to byla ta poslední věc, kterou chtěl, aby udělala.

Otřela se tváří o splétané štrápece. „Vypadá, že je starý,“ řekla.

„Mám ho po dědečkovi. Dědečkovi mého dědečka, jestli věříš rodinným příběhům.“

„Věřím,“ řekla. „Samozřejmě že věřím. Čemu jinému, když ne našim příběhům?“

Vstala, sundala si *talit* a odhalila své tělo, mistrovské dílo, zářící a pružné jako satén.

Jacob instinktivně odvrátil zrak. Strašně si přál, aby si vzpomněl na to, co se dělo – na cokoli. Jeho fantazie by z toho dokázala žít celé

měsíce. Ta lehkost, s jakou se svlékla donaha, mu bůhvíproč připadala spíš dětinská než svůdná. Zcela jistě se při odhalování neostýchala, tak proč by se měl ostýchat se na ni podívat. Možná by si ji měl pořádně vrýt do paměti, dokud je ta možnost.

Sledoval, jak jeho *talit* třemi přesnými ohyby složila do velikosti prostírání. Přehodila ho přes opěradlo židle, a když to udělala, políbila si prsty – zvyk z hebrejské školy.

„Židovka,“ řekl.

Její oči nabraly sytější odstín zelené. „Jen další *šiksa*⁴“

„*Šiksa* by se sama *šiksou* nenazvala,“ řekl.

Pobaveně se podívala na jeho vyboulené boxerky. „Už sis vyčistil zuby?“

„To je první věc, co dělám, když vstanu.“

„Co je druhá?“

„Jdu na malou.“

„A co třetí?“

„To už je myslím na tobě,“ odpověděl.

„Už ses myl?“

„Obličej.“

„Ruce?“

Ta otázka ho vyvedla z rovnováhy. „Jestli chceš, tak se umyju.“

Líně si začala protahovat neskutečně dokonalou postavu.

„Jsi pěkný chlap, Jacobe Lve. Běž se osprchovat.“

Byl pod sprchou, ještě než se voda stihla ohřát, s vervou si drhl hrbo-latou kůži a pak se vynořil zružovělý, bdělý a připravený.

V ložnici nebyla.

Ani v kuchyni ne.

Ve dvoupokojovém bytě není potřeba rozvinout rojnici.

I jeho *talit* zmizel.

Kleptomanka s fetišem na náboženské propriety?

Mělo ho to napadnout. S takovouhle ženskou muselo být něco v ne-pořádku. Žádaly si to vesmírné zákony, rovnováha spravedlnosti.

⁴ nežidovská žena či dívka; pozn. red.

GOLEM Z HOLLYWOODU

V hlavě mu tepala bolest. Nalil si další kávu a zrovna sahal do baru pro bourbon, když došel k názoru, že je bezpochyby načase omezit pití. Odšrouboval víčko, nechal obsah láhve odžbluňkat do dřezu a pak se vrátil do ložnice zkontrolovat zásuvku se svetry.

Vrátila *talit* tam, kde byl, úhledně ho vmáčkla mezi modrý svetr s copánkovým vzorem a ošoupaný sametový pytlík s *tfilin*. Coby gesto to vypadalo buď jako projev dobrosrdečnosti, nebo jakési pokárání.

Chvíli nad tím přemýšlel a nakonec se rozhodl pro druhou možnost. Dost toho nakonec prozradila svým odchodem.

KAPITOLA TŘETÍ

Pořád se ještě, nahý a zmatený, ploužil bytem, když zazvonil zvonek u dveří.

Rozmyslela si to?

Hádat se s ní nebude.

Spěchal ke dveřím otevřít a soustředil se jen na to, co chytrého jí řekne na přivítanou, takže ho zaskočil pohled na dva obří muže v podobně obřích tmavých oblecích.

Jeden do bronzova opálený s nepoddajným, perfektně zastřiženým černým knírem.

Jeho kolega, hranatější a brunátný, se smutnými kravskými očima a dlouhými holčičími řasami.

Vypadali jako zpustlí hráči amerického fotbalu. Jejich kabáty by se po sešití daly použít jako krycí plachta na auto.

Usmívali se.

Dva obrovští kamarádští borci, kteří se smáli a pozorovali, jak Jacobovi měkne péro.

„Jak vám visí, detektive Lve?“ řekl ten snědý.

„Momentík,“ odpověděl Jacob.

Zavřel dveře. Zahalil se do osušky. Vrátil se.

Chlapi se ani nehnu. Jacob jim to neměl za zlé. Při jejich velikosti jim pohyb určitě bral spoustu energie. Aby někam šli, museli by vážně chtít. Jinak se neobtěžovat. Zůstat na místě. Nechat se obrůst mechem.

„Paul Schott,“ řekl ten opálený.

„Mel Subach,“ dodal ten zarudlý. „Jsme ze Zvláštních projektů.“

„To mi nic neříká,“ prohlásil Jacob.

„Chcete vidět doklady?“ zeptal se Subach.

Jacob přikývl.

Subach řekl: „To bude znamenat, že si rozepneme saka. A uvidíte naše osobní zbraně. Nevadí vám to?“

„Jeden po druhém.“

Nejprve Subach a pak Schott mu ukázali zlatý odznak připíchnutý k náprsní kapse. Oba měli v pouzdře Glock 17 ve standardním provedení.

„Dobrý?“ zeptal se Subach.

Dobrý myšleno jako jestli jim věří, že jsou policisté? To věřil. Odznaky byly pravé.

Ale *dobrý*? Vzpomněl si na odpověď Samuela Becketta, když jeden jeho kamarád poznamenal, že je zrovna takový krásný den, díky jakému je člověk rád, že je na světě: *Tak jistý bych si nebyl.*

Jacob se zeptal: „Co pro vás můžu udělat?“

„Kdyby vám nevadilo jít s námi,“ odpověděl Schott.

„Mám dovolenou.“

„Je to důležité,“ řekl Schott.

„Můžete být konkrétnější?“

„Bohužel ne,“ řekl Subach. „Už jste snídal? Nechcete si dát nějaký muffin nebo tak něco?“

„Nemám hlad,“ odpověděl Jacob.

„Parkujeme dole na rohu,“ řekl Schott.

„Černá Crown Victoria,“ řekl Subach. „Skočte si pro auto a jedte za náma.“

„Vezměte si kalhoty,“ dodal Schott.

Crown Victoria si udržovala přiměřenou rychlost, nikdy neopomněla dát blinkr, a umožnila tak Jacobovi, aby se jí se svou hondou držel. Po chvíli dohadů dospěl k názoru, že nemůžou jet jinam než na stanici v Hollywoodu, kde až donedávna sloužil. Jeho teorie ale vzala zaskvě, když zabořili na sever na Vine Street, a když pak zamířili k milionářské čtvrti Los Feliz, začal se neklidně vrtět.

Po sedmi letech práce na policii byl pro oddělení vražd pořád ještě zelenáč. Dostal se tam za prvé díky nařízení ministerstva, které chtělo mít posty obsazené absolventy univerzit, a za druhé mu lukrativní flek uvolnil jeden vysloužilý veterán, který zaklepal bačkorami po třiceti letech, co vytáhl tři krabičky denně.

A přestože podával obdivuhodné výkony – procenty vyřešených případů se trvale držel mezi nejlepšími na oddělení –, kapitán Teddy Mendoza mu tyhle dvě věci nikdy neodpustil. Z důvodů, které Jacobovi nebyly úplně jasné, si na něj strašlivě zasedl a před pár měsíci si ho zavolal na kobereček a zamával na něj žlutou složkou.

„Četl jsem vaši závěrečnou zprávu. ‚Fragilní‘? Co to má kurva znamenat?“

„Znamená to ‚křehký‘, pane.“

„Já vím, co to znamená. Mám magisterský titul. Což je myslím víc, než o sobě můžete říct vy.“

„Ano, pane.“

„Víte, z čeho ten titul mám? Nedívejte se na zeď.“

„Myslím, že z komunikačních technologií, pane.“

„Velmi dobře. Víte, co se v komunikačních technologiích učí?“

„Komunikovat, pane.“

„No to si kurva pište! Takže když myslíte ‚křehký‘, napište ‚křehký‘.“

„Ano, pane.“

„To vás na Harvardu neučili?“

„Nejspíš jsem v té hodině chyběl, pane.“

„Možná to nechávají až na druhý ročník.“

„To netuším, pane.“

„Osvězte mi paměť: Jak to, že jste ten Harvard nedokončil, Harvarde?“

„Neměl jsem na to dost silnou vůli, pane.“

„To je taková ta chytrácká odpověď, co někomu řeknete, když chcete, aby zavřel hubu. Tohle chcete? Abych zavřel hubu?“

„Ne, pane.“

„Jasně že chcete. Už jsem vám někdy říkal, že jsem měl bratrance, co ho taky vzali na Harvard?“

„Už jste se o tom v minulosti zmínil, pane.“

„Vážně?“

„Jednou nebo dvakrát.“

„Takže jsem vám určitě taky řekl, že tam nakonec nešel.“

„Ano, pane.“

„Řekl jsem proč?“

„Kvůli příliš vysokým nákladům, pane.“

„Harvard je drahej.“

„Ano, pane.“

„Vy jste dostal stipendium, jestli si dobře vzpomínám.“

„Ano, pane.“

„Helemese... Sportovní stipendium. Byl jste přeborník v ping-pongu.“

„Ne, pane.“

„Univerzitní kuřbuřt...? Ne? Tak jaký stipendium jste do dostal, detektive?“

„Prospěchové, pane.“

„*Prospěchové.*“

„Ano, pane.“

„Prospěchové... Hmmm. Tak to můj bratranec určitě neměl tak dobrý prospěch jako vy.“

„To bych s jistotou netvrdil, pane.“

„Jak to, že jste je dostal vy, ale on ne?“

„Musíte o ně požádat kancelář pro finanční výpomoc.“

„Prospěchové. Vidíte, mně připadá, že je to mnohem horší než stipendium nedostat. Mně připadá, že to je to nejhorší, co může bejt, když něco dostanete a vyserete se na to. To se nedá omluvit ničím. Ani slabou vůlí.“

Jacob neodpověděl.

„Možná jste to mohl dokončit dálkově. Jen složit závěrečný zkoušky. Dělají to tak na Harvardu? Měl byste si to zjistit.“

„Zjistím, pane. Děkuji vám za tip.“

„Ale než ten den nadejde, budou naše diplomy říkat totéž. Kalifornská státní univerzita v Northridge.“

„To je pravda, pane.“

„Ne. Není. Na mém stojí *magistr.*“ Mendoza se opřel do křesla. „Takže si připadáte vyhořelý, co?“

Jacob ztuhl. „Nevím, proč si to myslíte, pane.“

„Myslím si to, protože jsem to slyšel.“

„Mohu se zeptat od koho?“

„Ne, nemůžete. Taký jsem slyšel, že uvažujete o tom, že si zažádáte o dovolenou.“

Jacob neodpověděl.

„Dávám vám možnost podělit se o své pocity,“ řekl Mendoza.

„Raději ne, pane.“

„Práce vás zmáhá.“

Jacob pokrčil rameny. „Je to stresující zaměstnání.“

„To skutečně je, detektive. Chodníky šlape spousta policajtů, kteří mají stejný názor. Neslyšel jsem, že by mě některý z nich žádal o dovolenou. Skoro jako byste si myslel, že jste něco extra.“

„To si nemyslím, pane.“

„Určitě si to myslíte.“

„Jak myslíte vy, pane.“

„Vidíte? To je ono. V tom to je. Řekl jste to *přesně* v tom duchu, o kterém mluvím.“

„Nejsem si jistý, jestli vás chápu, pane.“

„*A zase*. Nejsem si jistý bla bla bla bla bla. Kolik vám je, Lve?“

„Třicet jedna, pane.“

„Víte, jak zníte? Zníte jako můj syn. Mýmu synovi je šestnáct. Víte, jaký je šestnáctiletý kluk? V podstatě je to debil. Arogantní, uřvaný, usoplený debílek.“

„Rozumím, pane.“

Mendoza sáhl po telefonu. „Chcete dovolenou, máte ji mít. Budete přeložen.“

„Přeložen kam?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Někam, kde vás posadí do kóje. Protestujte si, jak chcete.“

Neprotestoval. Kóje mu zněla lákavě.

Po pravdě řečeno, *vyhoření* nebyl správný termín. Správný termín byl *těžká deprese*. Zhubl. Plížil se po bytě, vyčerpaný, ale neschopný usnout. Nedokázal se soustředit a z úst mu vycházela divná slova, sentimentální a cizí.

To byly ty vnější projevy. Dobře je znal a věděl, jak je skrýt. Přikryl se clonou odměřenosti. S nikým nemluvil, protože si nebyl jistý, kolik posledních kapek ten den ještě snese. Přestal udržovat svých pár kamarádství. Časem ze sebe udělal přesně to, za co ho Mendoza považoval: namyšlence.

To, co bylo vidět méně, ale hůř se to skrývalo, byl ten tupý smutek, který ho pokaždé zburcoval před úsvitem; který vedle něj seděl u oběda a měnil jeho asijské nudle v nechutnou červovitou hmotu; který se mu smál, když ho ukládal ke spánku: *Hodně štěstí s usínáním*. Odhaloval neskrývanou nespravedlnost světa a vysmíval se práci policajta. Jak mohl Jacob doufat, že napraví pozemské nesrovnalosti, když si nedokázal dát do pořádku ani vlastní mysl? Kvůli tomu smutku se sám sebe štítil a ostatní se ho štítili také. Byl to zvrhlý odznak cti, rodinné dědictví, který se měl co pár let oprášit a v soukromí nosit, potrhaná černá stuha zapíchnutá přímo do kůže.

V Crown Victorii před sebou viděl obrysy dvou mužů. Gorily. Tvrdáci, kdyby začalo jít do tuhého.

Musel sebrat všechny síly, aby se rovnou neotočil a nejel domů. Zvláštní projekty byly určitě eufemismem pro osudy, jakým je nejlepší se vyhnout.

Znělo to jako něco, co si vysloužíte, když si myslíte, že jste něco extra. Možná si je neproověřil dost důkladně.

Mohl poslat esemesku, dát někomu vědět, kam jede. Kdyby náhodou. Komu?

Renée?

Stacy?

Jeho bývalé ženy by nervózní zpráva od něj maximálně tak pobavila. *Pan Sluníčko*.

Takhle mu říkala Renée, vždycky to prodchla tím nejhlubším pohrdáním. Stacy to přejala také, protože udělal tu chybu, že manželce číslo dvě prozradil, čím ho štvála manželka číslo jedna. Manželka dvě se pak začala vžívat do „sraček, kterými si kvůli tobě musela projít“.

Nakonec ve sračkách skončí všechno.

Prostě ho čeká něco nepříjemného. Nic nového pod sluncem.

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

Byl až nesmyslně odhodlaný užít si cestu, takže se uvelebil v sedadle a pobídl své myšlenky směrem k Mai. Oblékl ji do městského oblečení a pak je kousek po kousku svlékal. Tělo jako odlité podle formy, až bizarně souměrné. Už už se chystal strhnout z ní *talit*, když Crown Victoria ostře odbočila a Jacob zahnul za ní a najel přitom na výmol.

Na ceduli bylo napsáno ODYSSEY AVE, což bylo ambiciózní jméno pro špinavou odbočku se dvěma bloky domů. Velkoobchodníci s hračkami s vývěsním štítem v čínštině a zabeđené „Taneční studio“, které vypadalo, jako kdyby do něj už celé věky nevtančila ani nev kročila živá noha.

Crown Victoria zastavila před řadou stahovacích ocelových garážových vrat. Na menších skleněných dveřích bylo vyryto číslo 3636. Na chodníku stál muž v uniformě důstojníka losangeleské policie a stínil si oči před sluncem. Podobně jako Subach a Schott měl impozantní postavu – tyčící se, vyzáblou, bledou, se dvěma pěnovými chomáči nad ušima, které budily dojem křídel. Měl na sobě popelavě šedé kalhoty, zářivě bílou košili, služební pistoli v odlehčeném pouzdře ze síťované tkaniny. Když přicházel k hondě a ohnul se, aby Jacobovi otevřel dveře, zlatý odznak, který mu visel kolem krku, se zhoupł dopředu a ťukł o okno. Byla na něm modře smaltovaná písmena, která hlásala VELITEL.

„Detektive Lve,“ řekl muž. „Mike Mallick.“

Jacob vystoupil, potřásl mu rukou a nemohl se zbavit pocitu, jako by každý patřil k jinému živočišnému druhu. Sám měřil sto osmdesát, ale Mallick mohl mít klidně přes dva metry.

Možná jsou Zvláštní projekty určitá forma obludária.

V tom případě by sem akorát zapadł.

Crown Victoria zatroubila a odjela pryč.

„Pojďte dovnitř, ať nejsme na slunci,“ řekl Mallick a vklouzl do dveří číslo 3636.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Mike Mallick se zeptal: „Lve, řekl byste, že jsou dobré, nebo zlé časy?“
„Přijde na to, řekl bych.“

„Na co?“

„Na osobní zkušenosti.“

„Ale no tak. Snažte se. Pro nás, pro tvory jako jsme my, jsou časy vždycky zlé.“

„Ano, pane.“

„Jak se vede na dopravním?“

„Nemůžu si stěžovat.“

„Jasně že můžete. Je to základní lidské právo.“

Pokoj byl, nebo kdysi býval skladovací garáž. Z betonových stěn dýchala dráždivá, do nosu štípající plíseň. Byla tam ledová zima, připomínalo to jeskyni. Až na prosklené dveře žádná okna a vyjma křivé halogenové lampy s pootočeným stínítkem a v prázdnu mizící šňůrou ani žádný nábytek.

„Na čem teď pracujete?“ zeptal se Mallick.

„Analýza dat z celého města za posledních padesát let,“ řekl Jacob.
„Kolize automobilistů a pěších.“

„To zní podnětně.“

„Bezpochyby, pane. Člověk v tom odhalí spoustu skrytých pokladů.“

„Chápu to správně, že jste si potřeboval oddechnout od vražd?“

Už zase? „Jak jsem řekl kapitánu Mendozovi, mluvila ze mě frustrace. Pane.“

„Co že na vás má tak spadeno? Ukradl jste mu oběd nebo tak něco?“

„Rád si způsoby kapitána Mendozy vykládám jako určitý druh drsné lásky, pane.“

Mallick se usmál. „Promluvil jste jako rozený diplomat. V každém případě se mi nemusíte ospravedlňovat. Já to chápu. Je to přirozené.“

Jacoba napadlo, jestli ho nevybrali do nějakého pokusného programu s psychologickými žvásty; jako loutku, kterou budou pouštět před novináře a ona bude pomáhat napravovat zaslouženou reputaci militantně machistického losangelského policejního oddělení. *A taky jsme mu dali tašku s koťátký!* „Ano, pane.“

„Doufám, že tam nemáte v plánu udělat kariéru,“ řekl Mallick. „Na dopravním.“

„Mohl jsem dopadnout hůř,“ řekl Jacob.

„Vlastně nemohl. Nebudeme si nic nalhávat. Mluvil jsem s vašimi nadřízenými. Víím, co jste zač.“

„Co jsem zač, pane?“

Mallick si povzdychl. „Přestaňte s tím, ano? Jsem tu, abych vám prokázal laskavost. Byl jste dočasně přeložen.“

„Kam?“

„Špatná otázka. Ne kam, ale ke komu. Budete se hlásit přímo mně.“

„Jsem polichocen, pane.“

„Nebudte. Nemá to nic společného s vašimi schopnostmi. To, co mě zajímá, je váš původ.“

„Která část konkrétně? Mám to celkem složité.“

„Myslím tu náboženskou.“

Jacob řekl: „Přeložili jste mě, protože jsem žid.“

„Ne oficiálně. Oficiálně losangeleské policejní oddělení aktivně propaguje diverzitu. Ve věci přidělování případů dodržujeme přísnou politiku – nehledět na rasu, nehledět na pohlaví, nehledět na etnickou příslušnost, nehledět na náboženství.“

„Nehledět na realitu,“ řekl Jacob.

Mallick se usmál a podal mu útržek papíru.

Jacob si přečetl adresu s hollywoodským směrovacím číslem. „Co tam najdu?“

„Vraždu. Jak jsem řekl, zprávy podáváte mně. Je to choulostivá záležitost.“

„To židovské hledisko,“ řekl Jacob.

„Řekněme, že ano.“

„Obět?“

„Na to si udělejte vlastní názor.“

„Můžu se zeptat, co je na Zvláštních projektech tak zvláštního?“

„Každý z nás je zvláštní,“ řekl Mallick. „Nebo se to k vám nedoneslo?“

„Doneslo,“ řekl Jacob. „To o vás jsem ještě nikdy neslyšel.“

„Jako jednotka si nemyslíme, že je vhodné, abychom se příliš zapojovali do běžného chodu,“ řekl Mallick. „Dovoluje nám to vrhnout se rychleji do akce, když jsme skutečně potřeba.“

„Co řeknu na dopravním?“

„Nechte mě, ať to vyřeším.“ Mallick přešel k proskleným dveřím a podržel mu je. Slunce proměnilo jeho bílou košili v zrcadlo. „Užijte si výhled.“

Jacobova GPS navigace umístila adresu Castle Court 446 do nejsevernějších cípů kalifornského hollywoodského okrsku – severně od nádrže, západně od nápisu – a čas cesty odhadla na patnáct minut.

Lhala. Za půl hodiny se ještě pořád škrábal do kopců a ukazatele teploty motoru chytala křeč. Honda se proplétala mezi krabicemi z padesátých let, některé byly zrekonstruované, jiné se olupovaly. Příčné ulice přicházely v tematických vlnách, Astra, Andromeda a Ion, po nich přišly Eagle's Point a Falconrock, pak Cloudtop a Skylook a Heavencrest. Důkaz, že se tu buď vyřádilo více developerů, nebo jeden s poruchou pozornosti.

Cesta se kroutila a větvila. Spolu se vzduchem tu řídla i civilizace, dokud nevymizel i asfalt a navigace neohlásila, že dorazil na místo.

Další lež. Žádné místo činu v dohledu nebylo. Dál vedla jen stuha kamenité půdy.

Pokračoval v jízdě.

„Přepočítávám,“ řekla GPS.

„Sklapni.“

Kamínky vystřelovaly do podvozku a honda se shnilými tlumiči chrastila po nerovné polní cestě. Cítil se, jako kdyby mu nějaké nadšvané neúnavné batole bušilo do ledvin. Musel zpomalit na deset kilometrů v hodině, aby mu nerupla pneumatika. Okolní pozemky byly zarostlé býlím a křovisky, zpustlé a zbrázděné; bez jakýchkoli lidských obydlí, protože tu nikde nebylo místo dost rovné na to, aby se sem nějaké vešlo; bez života, tedy aspoň se to tak zdálo, dokud nezahlédl párek nadřžených veverek, které pod trnitým houštím dávaly najevo svoji sexualitu.

Nebyl jediný, kdo si jich všiml: vmžiku nad nimi začal kroužit pták. Veliký, nejspíš dravec, který si na zamilovaném pářečku rád pochutná.

Orel z Eagle's pointu? Sokol, který se snesl z Falconrocku?

Pták se začal naklánět a Jacob natahoval krk, aby mohl sledovat začínající drama, a přestal dávat pozor na cestu. Pak přešel přes hřeben a on si všiml mělké prohlubně na vrcholku kopce, větrem ošlehaného plácku pokrytého hlínou a kamením, z jihu a východu lemovaného prudkým stáječícím se kaňonem.

Nad městem jako bezhlavý chrlič hřadovala strohá šedá kostka.

Byl na místě.

Celkový čas cesty: padesát jedna minut.

„Přepočítávám,“ řekla navigace.

„Polib mi,“ řekl Jacob a vypnul ji.

Nebyl tu žádný shon, jak bývá na místech vražd zvykem, když se sjedou vyšetřovatelé. Nebyly tu ani černobílé, ani neoznačené policejní vozy, ani koronerova dodávka, žádní technici, jen na kouli u dveří se jako kravata třepetal proužek žluté pásky a na betonovém parkovacím plácku šikmo stála jediná toyota. Na kapotě seděla žena.

Vypadala na něco mezi pětaticeti a čtyřiceti, byla štíhlá, elegantní a hezká navzdory – nebo možná díky – orlímu nosu. Zářivé široké oči černé jako uhel; dlouhé bujné vlasy téže barvy; pleť jako čerstvě namletý muškátový oříšek. Měla na sobě džíny a tenisky, bílý kabátek přes ohnivě oranžový svetr.

Když vystoupil z auta, vstala, a když přišel k ní, oslovila ho jménem.

„Osobně,“ odpověděl.

Ruku měla teplou a suchou.

Na odznak připíchnutém na náprsní kapse stálo DIVYA V. DASOVÁ, M. D., PH. D.

Řekl, že ji rád poznává. Podezíravě naklonila hlavu na stranu.

„Možná byste s tím hodnocením měl počkat,“ řekla.

V jejím hlase byla slyšet indická angličtina: melodická, nesmělá.

„Je to hodně zlý?“ zeptal se.

„Kdy není?“ Odmlčela se. „Ale fakt je, že nic takového jste ještě neviděl.“

Dům, podobně jako garáž na Odyssey Avenue, vykazoval známky toho, že byl dávno opuštěn: Skvrny od prosakující vody, trus hlodavců, nevětraný vzduch nasycený prachem.

Ale bylo tam hezké světlo. Dokázal to ocenit. Architekt je naplno využil pomocí širokých skleněných tabulí, které touto dobou sice už křičely po umytí, ale ještě pořád byly dost čisté na to, aby nabídly 270stupňové panorama kopců a nebe.

Pod závojem smogu se šklebilo a pomrkávalo město.

Jacob si odjakživa myslel, že o každý čtvereční centimetr Los Angeles už byla svedena bitva a někomu patřil. Tady to neplatilo.

Dokonalé místo na to někoho zabít.

Dokonalé místo, kde nechat mrtvolu.

Nebo v tomto případě hlavu.

Byla v obýváku, položená na stranu, dokonale vycentrováná na vybledlé dubové podlaze.

Přesně padesát centimetrů od ní – na místě někdo nechal ležet svinovací metr – ležela zelenkavě béžová hromada něčeho, co vypadalo jako maxi porce zkažené ovesné kaše.

Podíval se na Divyi Dasovou. Ta kývla na souhlas, a tak pomalu pokračoval vpřed a hlava se mu přitom plnila bílým šumem. Někteří chlapi dokážou postávat v dějišti masakru, vykládat si vtipy a házet do sebe křupky. Jacob za život viděl spoustu mrtvol, spoustu jejich částí a stejně ho to pokaždé, když poprvé viděl nějakou další, málem porazilo. Cítil, jak se potí v podpaždí a krátí se mu dech, a ze všech sil se snažil, aby se mu neobrátil žaludek. Potlačoval myšlenku, že milý židovský kluk se

vzděláním (nebo aspoň částečným) z prestižní univerzity nemá žaludek na to, aby vyšetřoval vraždu. Celý výjev omezil na tvary, barvy, dojmy a otázky.

Muž, kdekoli mezi třicátým a pětáctýřicátým rokem, etnická příslušnost neurčitá; černovlasý, s ježatým obočím, pršákem; dvoucentimetrová jizva na bradě.

Hlavu měl setnutou v místě, kde krk dosedá na ramena. Kromě těch zvratků byla prkenná podlaha bez poskvrnky. Žádná krev, žádná vytékající mozková hmota; žádné pohupující se cévy, šlachy ani potrhane svaly. Když Jacob hlavu obešel, zjistil proč: spodek krku byl zataven. Místo toho, aby končil rozdrásaným masem, byl přiskřípnutý, jako kdyby byl stažen zatahovací šňůrkou. Okolní hmota byla hladká a plastická, bouřila se tlakem kapalin a plynů. Doména myšlenek zakončená pytle mrtvol.

Krasy ji nechaly na pokoji.

Odvrátil pozornost od hlavy a prozkoumal páchnoucí hromadu o půl metru vlevo. Bizarně se leskla, jako nějaký zertovný předmět vylovený z koše s cetkami z výprodeje.

„Zelená znamená žluč, což indikuje poměrně vážnou emesis, explozivní. Vzala jsem si vzorky k analýze, a až budete hotový, všechno to posbírám. Ale chtěla jsem, abyste viděl, jak to vypadalo.“

Řekl: „Explozivní zvratky na jedné úhledné hromadě.“

Přikývla. „Člověk by čekal cákance, skvrny, shluky.“

Jacob vstal, ucouvl a nadechl se. Znovu se podíval z okna.

Nebe a kopce, na kilometry daleko.

„Kde je zbytek?“

„Skvělá otázka.“

„Tohle je všechno?“

„Buďte trochu vděčný,“ řekla. „Mohla to být jen noha.“

„Jak mohl zvracet bez žaludku?“

„Další skvělá otázka. Vzhledem k tomu, že je na jedné hromadě, předpokládám, že se samotné *zvracení* odehrálo jinde a že sem zvratky někdo donesl společně s hlavou.“

„Na ozdobu,“ dodal Jacob.

„Osobně mám raději koberce,“ řekla. „Ale ostatní to třeba mají jinak.“

„Jak zatáhli ten krk?“

„Tři nula, detektive Lve.“

„Takže jsem nepřehlédl žádné nepatrné stehy?“

„Co jsem viděla, tak ne. Samozřejmě se na to budu chtít podívat pořádně.“

„Krev?“

„Jen co vidíte.“

„Žádnou nevidím,“ řekl.

Zavrtěla hlavou.

„Žádné kapky po cestě od dveří.“

„Ne.“

„Venku taky nic.“

Znovu zavrtěla hlavou.

„Stalo se to někde jinde,“ řekl.

„Nazvala bych to důvodným předpokladem.“

Přikývl. Znovu se podíval na hlavu. Říkal si, kéž by zavřela oči a pusu.

„Jak dlouho už tu leží?“

„Hodiny, ne dny. Dorazila jsem v jednu padesát ráno. Předal mi to řadový policista a rychle se omluvil.“

„Víte, jak se jmenoval?“

„Chris. Něco na H. Hammett.“

„Řekl vám, kdo to ohlásil?“

Zavrtěla hlavou. „To mi neříkají.“

„A kdo jiný tu od té doby byl?“

„Jen já.“

Jacob sice nebyl na dodržování procedur zrovna pedant, ale tady se rychle přestával divit a začínal si dělat starosti.

Zkontroloval si hodinky: bylo skoro deset. Divya Dasová vypadala upraveně a odpočatě. Jistě nebudila dojem ženy, která se osm hodin dřela sólo vyšetřováním na místě činu.

Všiml si, že postavou se také řadí k těm vyšším.

„Nechte mě hádat,“ řekl. „Vy jste ze Zvláštních projektů.“

„Jsem čímkoli, na co mě velitel potřebuje,“ odpověděla.

„To je od vás milé,“ řekl.

„Snažím se,“ řekla.

„Oni to asi hodně chtějí udržet pod pokličkou, že?“ zeptal se.

„Ano, Jacobe. To máte pravdu.“

„Mallick řekl, že jsem tady kvůli svému původu,“ řekl. „Co má tohle společného se židovstvím?“

„Tohle,“ odpověděla.

Kuchyně byla z padesátých let. Nefunkční, bez spotřebičů. Skříňky z levného korpusu, linky vyřezané z téhož levného dřeva byly pokroucené a hrany se třepily. To naznačovalo poškození vlhkem, ale na druhou stranu tu nebyla cítit píseň. Naopak: pokoj byl suchý jak troud.

Uprostřed nejdelší části dřevěné linky byla vypálená značka.

Černé tvary ze zuhelnatělého dřeva.

צדק

Divya Dasová řekla: „Tomuhle rozumíte.“

Byla to oznamovací věta, ne otázka.

Řekl: „*Cedek*.“

„Což znamená...“

„Což znamená,“ odpověděl, „spravedlnost.“

KAPITOLA PÁTÁ

Protože Jacob neměl v plánu trávit dovolenou takhle, musel se při pořizování fotodokumentace uchýlit k použití mobilního telefonu.

„Nafotila jsem svoje, než jste přijel,“ řekla Divya Dasová. „Moc ráda se o ně podělím, kdyby vám ty vaše nevyšly.“

„Díky za nabídku.“

Vyfotil si hlavu, zvratky a nápis v kuchyni. To, jak byl dům osamělý, způsobovalo, že se zvenčí zdál být větší; kromě kuchyně a obývacího pokoje tu byla středně velká ložnice, přilehlá koupelna se suchým záchodem a malá pracovna s knihovnou a hrubým dřevěným stolem u zdi a jednoduchým oknem shlížejícím na východní svah.

„Ještě něco?“ zeptala se.

„Ne, jen do toho.“

Odešla ke svému autu a vrátila se s něčím, co vypadalo jako dvě nadměrně velké vinylové bowlingové tašky, jedna v holčičí růžové a druhá limetkově zelená. Jako kdyby se vloupala do šatny v dětském televizním studiu. Nasadila si rukavice, hlavu opatrně nadvakrát zabalila do igelitového sáčku a raneček vložila do růžové tašky. Zvratky sesbírala plastovou špachtlí do nádoby s víčkem. Žaludeční šťávy vypálily do laku na podlaze matnou skvrnu ve tvaru améby. Pár zaschlých kousků seškrábla pomocí menší kuchyňské stěrky a všechno to umístila do zelené tašky.

„Připomeňte mi, abych si u vás nikdy nedával palačinky,“ řekl.

„O hodně přijdete,“ řekla.

Zbývající vrstvu očistila jakousi tekutinou a zeleně potřísněný kus vaty vložila do pytle s důkazy.

Po pár dalších přečištěních už vatičky zůstávaly bílé. Ty schovala také. Všechny dala do zelené bowlingové tašky.

„Nevypadáte moc znechuceně,“ řekl Jacob.

„Umím to skrývat,“ řekla. Pak se usmála. „Je načase se přiznat. Ty zvratky jsou po mně.“

Zasmál se.

„Popojedem,“ řekla.

V kuchyni jemně poťukala na vzkaz vypálený do kuchyňské linky. „Můžeme domů.“

„Ve zbytku domu není nic?“

„Dva pokoje,“ řekla. „Koupelna, ložnice, žádný nábytek, nic přenosného. Důkladně jsem to prošla.“

Zeptal se na záchod a ona zavrtěla hlavou.

„Jste si jistá?“

„Celkem ano,“ odpověděla. „A abych byla upřímná, byl to zážitek, který bych nerada oživovala tím, že vám ho budu vyprávět.“

Sebrala obě ohavná zavazadla a on ji doprovodil ke dveřím.

„Bylo mi celkem potěšením, strávit to ráno s vámi, detektive Lve. Zopakujeme si to znovu, co říkáte?“

Jacob prohledával vrcholek přilehlého kopce.

Žádné stopy, lidské ani po pneumatikách, ani žádné jiné známky, že by sem někdo vstoupil. Nepřátelská vyprahlá půda, vybělené kameny a po zemi se plazící suchomilné rostliny.

Opatrně obešel zadní stranu domu, došel co nejdál na jih a na východ, než začal být svah příliš prudký. Hloubku kaňonu odhadoval na zhruba sto padesát metrů. Horní třetinu tvořila obnažená zemina. Kdyby člověk spadl, neměl by se čeho chytit. Nabral by pekelnou rychlost, než by dopadl na dno, do neproniknutelné pubické změti keřů a zakrsklých dubů. Pochyboval, že by ten sestup zvládl i ten nejzdatnější horolezec, aniž by si zlomil nohu. Byl to terén na zakázku dělaný pro člověka, který by se chtěl někoho zbavit: hodíte tam mrtvolu a hned večer můžete jít klidně spát.

Poznamenal si, že by se měl podívat na mapu okolí, jestli se tam nedá dostat jinudy. Možná ze západní strany Griffithova parku. Stejně si do-

myslel, že jakákoli mrtvola, kterou by tam kdo hodil, by byla dokonale ohlodaná, než by se nějaký nešťastný výletník ztratil tak moc, že by na ni narazil.

Spravedlnost.

Vyškrábal se zpět k domu, slunce rozněcovalo jeho kocovinu a ta bolest ještě umocňovala bizarnost celé situace. Nebylo nemožné představit si, že na vyšetření vraždy, natož takhle atypické, budou jako obvykle šetřit lidskými zdroji. Losangeleská policie, podobně jako všechny policie ve Státech, měla nedostatek pracovníků, financí a byla přetížena. Někdo – policista Chris Hammett nebo Divya Dasová; případně někdo nad nimi – poznal, že jsou vypálené znaky psané hebrejsky, což stačilo, aby znervózňeli.

Není obět žid?

Není obět muslim?

Žid jako pachatel?

Představil si narychlo svolanou poradu v hlavním štábu, panické představy pouliční etnické války. Tu snahu krýt si vlastní prdel.

Sežeňte židovskýho detektiva.

Máme někoho takovýho?

Dobré ráno, Jacobe Meir ben HaRav Š'muel Zalmane.

Sbohem, protokole.

Teď už měl pevnou představu o tom, co Zvláštní projekty znamenají: drž hubu a krok.

Jestli se mu to někdy podaří objasnit, požádají ho, aby si na tiskovou konferenci vzal jarmulku?

Před rozhovorem s médii se zahalil do *talitu*?

Jestli. Nejdůležitější slovo každého jazyka.

V domě prozkoumal písmena vypálená do kuchyňské linky.

Cejchovač na baterie, který propálí dřevo? Nějaký kutil zabiják? Skaut lovící bobříka stínání?

Dal by se takovou věcí zatavit krk? Musel by se na to zeptat Divye Dasové.

Vzpomněl si na ni. Ten přízvuk zněl přitažlivě.

Pak si vzpomněl na Mai.

A pak si vzpomněl ještě na něco: *Začni pořádně žít.*

Vyšel ven a vytočil své vlastní číslo na dopravní oddělení. Telefon desetkrát zazvonil a až pak ho Marcia, veselá civilistka na recepci, obezřetně zvedla.

„Právě jsem ti dobalila věci.“

Mike Mallick se s tím nepáral.

„Kam je budeš posílat?“ zeptal se Jacob.

„Chen mi řekl, abych je nechala u něj v kanclu. Přijď si pro ně, kdy chceš. Proč voláš?“

„Doufal jsem, že s ním pokecám.“

„To bych nedělala. Není z toho zrovna unešenej. Myslím, že podle něj jsi to celej ty.“

„V čem?“

„Že ses na nás vysral.“

„Nebylo to na mně,“ řekl.

„Hele, mě to nezajímá. Teda, *zajímá*. Byl jsi mý světlo dne, Lve.“

„To seš první, kdo něco takovýho říká.“

Marcia se zasmála. „Kam máš namířeno?“

„Dostal jsem případ.“

„Jaký?“

„Vraždu.“

„*Vážně*. Myslela jsem, že s tím seknul.“

„Víš, jak to chodí.“

„Nevím. Anthony se snažil dostat se od vloupaček k mordpartě asi rok a půl, aby nemusel dojíždět jak blázen. Totálně neprůchodný. Řekni mi, jaks to uhrál, a budu tvoje nejlepšší kamarádka.“

Na okamžik uvažoval, že se zeptá, jestli je její manžel obřezaný. Ale u příjmení Sangiovanni by s takovou otázkou nejspíš narazil. „Neměl jsem na výběr.“

„Chceš říct, že jsme tě těma našima nicotnýma autonehodama ne-nudili?“

„Už teď se mi po nich stýská.“

„Takže čekám, že tě tady zase uvidím, hned jak to doděláš.“

„Nechť tě Bůh vyslyší,“ řekl.

GOLEM Z HOLLYWOODU

Ještě jednou prohledal okolí, dal si záležet, ale nic nenašel.

Jeho pozornost upoutal pohyb nad jeho hlavou, přesně proti časné odpolednímu slunci.

Pták byl zpátky, kroužil jižně od Jacoba a pomalu klesal.

Dělej, co umíš. Ukaž mi, po čem jdeš.

Jako kdyby ho poslechl, vrhl se šikmo dolů.

Mířil přímo na Jacoba.

Když byl asi deset metrů nad ním, zpomalil a začal kroužit. Velký, černý a lesklý – dravec to nebyl. Krkavec? Přimhouřil oči, nedokázal ho zaměřit. Letěl rychle a byl proti ostrému slunci. Ani krkavec: křídla měl příliš zavalitá a tělo podivně ploché.

Skoro minutu nad ním opisoval kruhy. Jacob čekal, kdy se spustí k zemi. Ale místo toho vystřelil k východní obloze nad hluboké kaňony. Jacob se pokoušel sledovat dráhu jeho letu. Nikde žádné mraky, nebylo kde se schovat. I přesto zmizel.

KAPITOLA ŠESTÁ

Před Jacobovým domem parkovala Crown Victoria se Subachem a Schottem na předních sedadlech. Když zajížděl do přístřešku pro auto, kývl na ně a oni na něj počkali u dveří do jeho bytu. Každý z nich měl v ruce lepenkovou krabici.

„Veselé Vánoce,“ řekl Schott. „Můžeme dovnitř?“

Položili krabice do obývacího pokoje a – aniž se dovolili nebo odhalili svoje záměry – začali přeskládat nábytek.

„Chovejte se jako doma,“ řekl Jacob. „Vážně, jako doma.“

„No dyt jo,“ řekl Schott. „To je jedna ze základních lidských vlastností.“

„Vedle schopnosti mluvit,“ doplnil ho Subach. Jednou tlapou nadzvedl Jacobův konferenční stolek. „Jinak bychom nebyli o nic lepší než nějaký zvířata.“

Odpojili televizi a videopřehrávač a televizní skříňku postavili na gauč, který odsunuli do rohu. Pak zůstala jen nízká knihovnička, v níž byla uložena sbírka nářadí s dřevěnými rukojeťmi, naolejovaného a nalakovaného. Ocelové kartáče, špachtle, dlátko, nože, krájecí dráty.

Jacob je po dvou přenesl na sekretář. Schott se ohnul a obdivoval je.

„Pěkné. Vy jste řezbář?“

„Jsou po matce,“ řekl Jacob.

„Ona dělá se dřevem?“

„Dělala. Sochy,“ řekl Jacob.

„Talentovaná rodina,“ poznamenal Schott.

Objevil se Subach a nesl prázdnou knihovničku. „Kam ji chcete?“

„Tam, kde byla,“ odpověděl Jacob.

„A druhý nejlepší místo by bylo kde?“

Jacob neurčitě mávl směrem k šatníku.

Zatímco se Schott vracel do auta, Subach silou otevřel plochou krabicí, v níž byl uložen překližkový stůl. Se zkříženými nohama se usadil v obýváku a začal rozkládat díly; otáčel kreslený návod sem a tam a vrtěl hlavou.

„Zkurvený Švédi, ty vole,“ řekl.

Jacob si šel do kuchyně uvařit kávu.

Za hodinu byli hotoví.

Otočná židle. Zbrusu nový počítač, o nějž se opíral modrý tříkroužkový pořadač z umělé kůže. Fotoaparát – digitální kompakt – a chytrý telefon. U zdi na podlaze ležela multifunkční tiskárna. Bezdrátový router a záložní zdroj.

„Vítejte v nové kanceláři,“ řekl Schott.

„Velicí středisko,“ řekl Subach. „Divize J. Lva. Doufám, že vám to vyhovuje.“

„Říkal jsem si, že by to tu chtělo změnu,“ řekl Jacob.

„Pardon za tu televizi,“ omluvil se Subach.

„Bude to lepší,“ doplnil ho Schott. „Žádné rušivé vlivy.“

Subach kývl směrem k routeru. „Zabezpečený satelit. Totéž telefon.“

„Svůj starý už nebudete potřebovat,“ řekl Schott.

„Co osobní hovory?“ zeptal se Jacob.

„Přesměrujeme je na tenhle nový,“ řekl Schott.

„Jsou v něm uložené všechny čísla, co budete potřebovat,“ řekl Subach.

„Je mezi nimi i číslo do pizzerie?“ zeptal se Jacob.

Schott mu předal nezalepenou obálku. Jacob vytáhl kreditku z číselného bílého plastu, na které bylo oranžové logo Discover a jeho jméno.

„Provozní náklady,“ řekl Subach.

„Můžu s tím platit v pizzerii?“

Muži neodpověděli.

„Vážně,“ řekl Jacob. „Co to má kurva znamenat?“

„Velitel Mallick si myslí, že se vám bude líp pracovat z domu,“ vysvětlil Schott.

„Jak ohleduplné.“

Subach se zatvářil utrápeně: „Detektive, můžu vám připomenout, že jste nás sem pustil ze své svobodný vůle?“

Jacob prozkoumal satelitní telefon. Byl od firmy, o které nikdy neslyšel. „Mám předpokládat, že mě odposloucháváte?“

„Nebudeme vám říkat, co máte předpokládat,“ odpověděl mu Schott.

Subach vytáhl zpod stolu šuplík s klávesnicí a zmáčkl tlačítko. Obrazovka počítače se temně rozzářila. Ozvala se zvonkohra a vyskočila pracovní plocha, na níž byly v husté mřížce rozmístěny malinkaté ikonky: všechno od NCIC, Národní policejní databáze, přes policejní sbory ve velkých městech a databáze pohřešovaných osob až po balistické rejstříky.

„Rychlý, srozumitelný, se širokým dosahem, bez hesel, bez žádanek,“ řekl Schott.

„Bude se vám to líbit,“ řekl Subach. „Je to sranda.“

„Vsadím se, že jo,“ řekl Jacob. Podíval se na pořadač.

„Vaše složka k vraždě,“ řekl Subach.

„Některé věci je nejlepší dělat postaru,“ dodal Schott.

„Nějaký dotazy?“ zeptal se Subach.

„Jo,“ odpověděl Jacob. Zvedl kreditní kartu. „Jaký je limit?“

„Nevyčerpáte ho,“ řekl Subach.

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ kontroval Jacob. „Sním hodně pizzy.“

„Ještě něco?“ zeptal se Schott.

„Asi třicet tisíc věcí,“ odpověděl Jacob.

Subach se usmál. „Otázky jsou dobré.“

Když odešli, Jacob tam chvíli jen tak stál a říkal si, jestli by mu panák na to, aby se se svou novou realitou smířil, pomohl, nebo uškodil.

Většinu své dospělosti byl funkčním alkoholikem, i když občas nebylo jisté, jestli je funkční on, nebo jeho alkoholismus. Od svého přeložení k dopravákům už tolik nepil – nepotřeboval to – a štvalo ho, že měl po včerejším večeru okno.

Teď když znovu vyšetřoval vraždu, ho napadlo, že na to má právo.

Řidiči, zastavte! Chci vystoupit.

Uvařil si novou kávu, zpod dřezu vytáhl rezervní láhev bourbonu a nalil do kafe nezdravě velkou dávku.

Každý hlt postupně otupoval jeho bolest hlavy. Začal myslet na Mai. Ten den se s divným lidma dveře netrhly.

Dopil kávu, totéž udělal s jejím dvojčetem a posadil se ke svému novému pracovnímu stolu.

Otevřel prohlížeč a zadal dotaz do vyhledávače. Počítač skutečně reagoval rychle.

Velitel Michael Mallick měl krásnou ženu a dvě krásné dcery.

Byl to absolvent Pepperdine University z roku '72.

Výsledkové listiny několika amatérských golfových turnajů naznačovaly, že by měl zvážit, jestli se nedat spíš na tenis.

Na fotkách byl zachycen, jak mluví s reportéry a ohlašuje pozatýkánní místní teroristické buňky, která plánovala bombový útok na kancelář kongresmana.

Takže Jacob možná nakonec skutečně jde po židovském teroristovi.

Z té představy mu bylo trapně. Jeho lidé. Kolektivní odpovědnost.

Jak dlouho musí člověk stát na vlastních nohou, aby přestali být jeho lidmi?

Každopádně, jak může Mallick vědět, že jde o židovského teroristu?

A jestli to ví, proč to Jacobovi neřekl.

Otázky jsou dobrý.

Ale policajti mají ještě raději odpovědi a Jacoba rozčilovala představa, že Mallick bude radši, když zůstane přešlapovat na místě.

Choulostivá záležitost.

Kryjí někoho?

Možná je to všechno ve skutečnosti jen pomsta od Mendozy. Aby Jacob vypadal hloupě, snížilo se mu procento vyřešených případů a zůstal poslušný.

Zavrtěl hlavou. Začíná být paranoidní.

V policejním adresáři si vyhledal strážníka Chrise Hammetta. Vytočil číslo na svém starém mobilu. Nedovolal se. Pevná linka, co měl doma, mu ale fungovala dobře, a tak ji použil, aby strážníkovi zanechal vzkaz – malá demonstrace vzdoru. O chlup lepší než se vztekat a dělat scény. Telefonovat z pevné linky mu explicitně nezakázali a nadto předpokládal, že ji odposlouchávají také.

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

Zadal do vyhledávače *Dr. Divya V. Dasová*.

Narozená v Bombaji, vystudovala Madraskou lékařskou fakultu. Údaje na Facebooku měla nastavené jako soukromé. Doktorát získala na Kolumbijské univerzitě.

V znamenalo Vanhishikha.

Mohl zbytek dne strávit na internetu, číst si o ostatních lidech a nijak se k vyřešení případu nepřiblížit. Technologie vraždy neřeší. Řeší je lidé a houževnatost a dostatek kofeinu.

V seznamu satelitního telefonu byli Michael Mallick, Divya Dasová, Subach a Schott.

Jsou v něm uloženy všechny čísla, co budete potřebovat.

Jinými slovy, žádné konzultace s odborníky nejsou dovoleny. Jacob cítil, jak se mu vrací bolest hlavy.

Foták byl podle všeho prostě obyčejný foták.

Otevřel pořadač z umělé kůže.

Čisté stránky, bylo na něm, aby je zaplnil.

Ale prázdný nebyl, ne úplně. Ze zadní kapsy čouhal růžek papíru.

Byl tam šek vypsáný na jeho jméno, vydaný zvláštním účtem policejního oddělení a podepsaný M. Mallickem.

Devadesát sedm tisíc devadesát dva dolarů.

Roční plat, v hrubém.

KAPITOLA SEDMÁ

Musel se nadýchat čerstvého vzduchu. Nacpal si kreditní kartu a satelitní telefon do kapes a šel o čtyři ulice dál do večerky 7-Eleven na rohu ulice Robertsonovy a Airdrome Street.

Kromě jednoho roku v Izraeli, dalšího v Cambridgi a krátkého neúspěšného pokusu ze strany Stacy přesadit ho do západního Hollywoodu bydlel Jacob vždycky v tomtéž dvoukilometrovém okruhu. Čtvrť Pico-Robertson byla střediskem ortodoxní židovské komunity na západě Los Angeles. Jeho současný byt se nacházel ve druhém poschodí bytovky, tři ulice od bytovky, kde bydlel po vystudování vysoké školy.

Někdy se cítil jako pes, který se snaží utrhnout ze řetězu. Nikdy ale nezatahal dost silně; osvobodit se vyžadovalo energii, kterou neměl.

Svým způsobem byl na přísně tajnou práci v utajení zralý. Celý život žil v utajení, chodil po důvěrně známých ulicích s obličejem cizince. Někdy ho zdržel nějaký známý z dětství a chtěl si pokecat o životě. Usmál se, omluvil a šel dál, protože věděl, co by o něm potom u sobotního oběda vykládali.

Neuhodneš, koho jsem dneska potkal.

Čím je?

Koho si vzal?

Rozvedl se?

Dvakrát?

Ach.

Měli bychom ho pozvat.

Měli bychom mu pomoci.

Jeho kamarádi z dětství postupně obsazovali vytoužené prominentní funkce. Doktoři, právníci, zubaři, lidé zapletení do nejasných „finanč-

ních“ aktivit. Ženili se mezi sebou. Nabrali si hypotéky. Měli zdravé, roztomilé děti.

Z toho důvodu ho nemrzelo, že se z něj samotného stalo klišé: osamělý policajt, co hodně pije. Nevadilo mu to, protože to nebylo *jeho* klišé.

A dokonce i když se komunitě vyhýbal, utěšovalo ho, že se jí daří.

Někdo měl víru, která ho toho břemene zprošťovala.

A co víc, musel myslet na svého otce. Sam Lev nikdy neodejde, a následkem toho to nikdy neudělá ani Jacob.

Důvod, proč zůstat, a taky výmluva.

Navzdory tomu, jak byla jejich čtvrt blízko jižního Beverly Hills a Beverlywoodu s jejich stylovými vilkami, byly v ní vždycky nízké nájemy. Jeho spolužáci ze základní školy pořádali závody v tom, kdo bude mít nejnovější tenisky Jordan nebo Reebok Pump. Jacob jednou ročně, na Den obětí války, dostal barevné neznačkové boty na suchý zip. Neměli doma televizi. Až do války v Zálivu, kdy Sam pořídil mizernou černobílou, aby mohli počítat rakety Scud, které dopadaly na Izrael. Jakmile konflikt skončil, dal televizor na trávník před dům s cedulkou PRODÁM. Nikdo ho nechtěl. Jacob ho odnesl do kontejneru.

Prostá skutečnost, že byl jedináček, ho vyloučila ze společnosti. Jeho svobodomyslní, hluboce zbožní rodiče se seznámili a vzali relativně pozdě, a tak Jacob vyrůstal v určité intelektuální a sociální bublině bez velké širší rodiny, která by ho zavalila vrstevníky, bratranci a sestřenci nebo prarodiči a tetami a strýci, kteří se starají o to, abyste nikdy v životě nezůstali sami.

Jacob byl sám často.

Teď když si otevíral dveře do 7-Eleven, si vzpomněl na svou televizi, odpojenou a pohozenou na gauči. Jeho otec by z toho byl nadšený.

Prodavač ho pozdravil jménem. Většinou nakupoval tady.

Takhle se stravují svobodní.

Takhle se stravují svobodní *policajti*. Měl by zlepšit svou životosprávu. Koupil si dva hot dogy a čtyři lahve Jima Beama.

Prodavač, co se jmenoval Henry, při skenování kódů zavrtěl hlavou. „Že jsi to ty, řeknu ti, že bys měl jít radši do Costco. Budeš to mít levnější.“

„Píšu si,“ řekl Jacob. Vyhrabal peněženku a chtěl Henrymu dát stovku – a pak si to rozmyslel a předal mu kreditku Discover.

Když čekal, až proběhne transakce, podíval se na bankomat. Šek měl v peněžence taky – nechťel ho nechávat doma – a usmál se, když si představil, jak se z bankomatu valí kouř a jak vybuchuje, protože se z něj pokusil vybrat sto tisíc najednou.

„Tu kartu to nebere,“ řekl Henry.

Hovno, bez limitu. Jacob nedokázal dělat, že je překvapený. Co jiného od losangeleské policie čekat. Samozřejmě, firma Discover, co jiného se dalo čekat. Zaplatil hotově, sebral večeri a odešel pryč.

Tuhle procházku praktikoval pětkrát týdně, někdy i víckrát, a měl pečlivě vyladěné tempo, tak aby hot dogy dojedl přesně ve chvíli, kdy dojde ke svému domu. Dvě ulice od něj mu začala bzučet kapsa. Nacpal si zbývající čtvrtinu druhého hot dogu do pusy, vylovil satelitní telefon a doufal, že je to strážník Chris Hammett.

Jeho otec.

Jacob se pokusil rychle sežvýkat nadměrné sousto, a když přijal hovor, zakuckal se. „Haló?“

„Jacobe? Jsi v pořádku?“

Překonal bolest a polkl. „Dobrý.“

„Nevolám nevhod?“

Jacob se bouchl do hrudi. „...Ne.“

„Můžu zavolat později.“

„Je to dobrý, tati. Co je?“

„Chtěl jsem tě na šábés pozvat na večeri.“

„Tenhle týden?“

„Můžeš?“

„Nevím. Možná toho budu mít moc.“

„Práce?“

Jacob předpokládal, že jeho otec je z toho, jak málo jeho syn dodržuje židovské zvyky, zklamaný. Pro něj samotného bylo nemyslitelné, že by pracoval o šábésu. Ale snažil se, aby nikdy neprojevil přímý nesouhlas. Naopak, vykazoval plachou fascinaci všemi těmi strašnými věcmi, kterými se Jacob zabýval.

**JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN**

„Jo,“ odpověděl Jacob.

„Doufám, že je to zajímavé...“

„V tuhle chvíli toho není moc, co by se dalo probrat. Dám ti vědět, hned jak to půjde.“

„Ohledně toho případu?“

„Ohledně večere,“ řekl Jacob.

„Aha. To prosím udělej. Potřebuju vědět, kolik mám koupit jídla.“

„Neplánuješ snad vařit?“

„To bych byl špatný hostitel, ne?“

Jacob se usmál.

Sam řekl: „Poprosím Nigela, aby donesl nějakou hotovku.“

Pro Jacoba to bylo lepší, než aby Sam podpálil dům, ale ne o moc. Jeho otec žil z ruky do úst. „Prosím tě, vůbec kvůli mně neutrácej.“

„Nebudu, dokud neřekneš, jestli přijdeš.“

„Pravda. No, zavolám ti, jak to stihnu, jo?“

„Jo. Měj se dobře, Jacobe, mám tě moc rád.“

Sam byl jemný člověk, ale projevy náklonnosti šetřil. Slyšet ho, jak to říká takhle na rovinu, Jacoba zaskočilo. „Já tebe taky, tati.“

„Zavolej mi.“

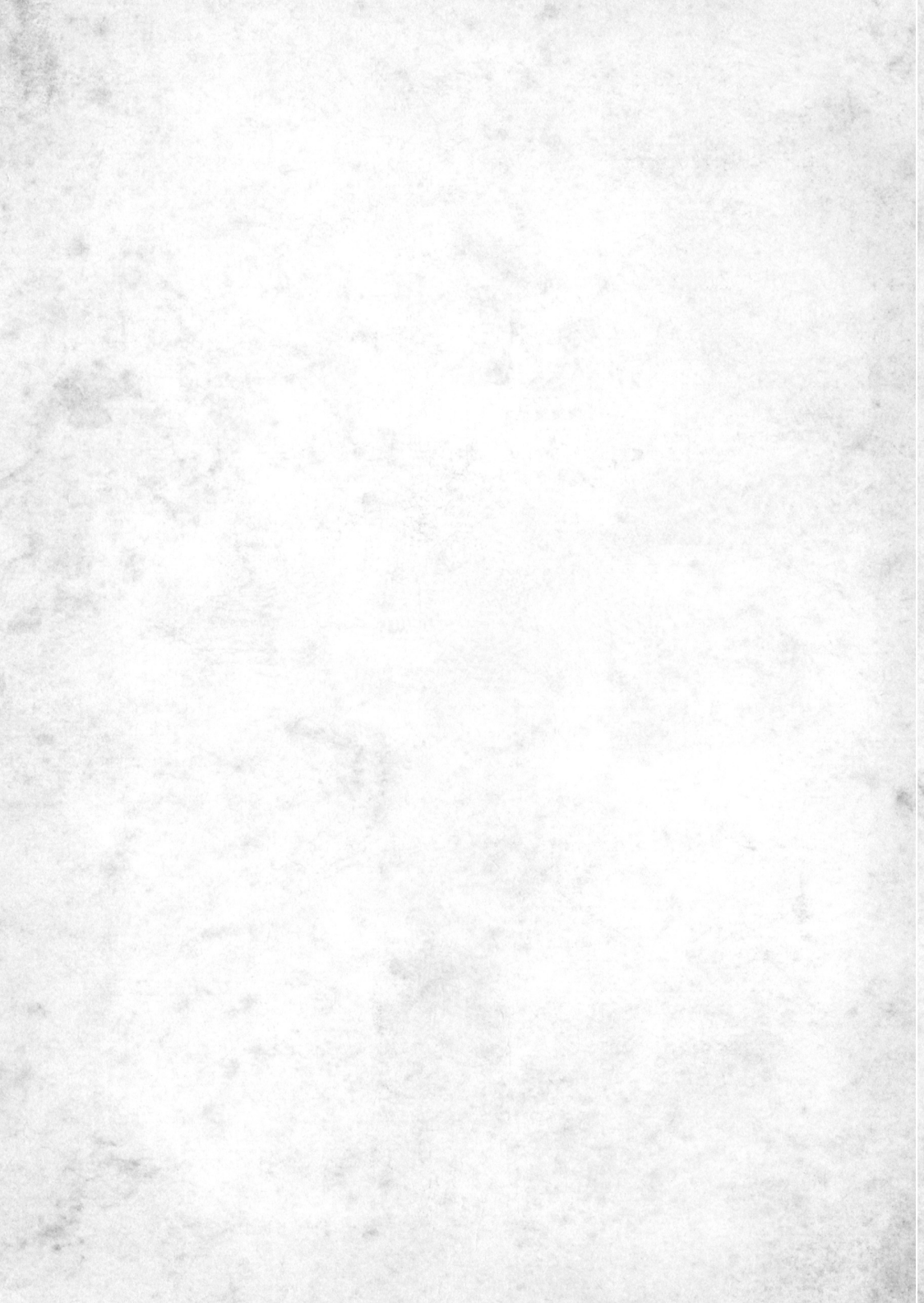
„Zavolám.“

Jacob zahnul za roh směrem ke svému bytu. Ještě pořád měl pocit, že mu hot dog uvízl v hrudi, a byl v pokušení načít jednu z těch cinkajících lahví a spláchnout ho.

Na místě Crown Victorie stála otlučená bílá dodávka.

**ZÁVĚSY A VŠE ZA NIMI – LEVNÉ OKENNÍ
PŘÍSLUŠENSTVÍ**

V půlce schodů se Jacob otočil. Místo toho, aby odnesl láhve do bytu, schoval je do hondy pod sedadlo spolujezdce a jel zpátky na místo činu.

OBĚTOVÁNÍ

Její starší bratr říká: „Jsi moje, jelikož jsem starší.“
Její stejně starý bratr, říká: „Měla bys milovat mě, protože jsi na svět přišla v mých patách.“

Její starší sestra říká: „Jsi nevděčná a musíš se naučit pokoře.“

Její stejně stará sestra říká: „Jsi umíněná a musíš se podvolit.“

Její otec říká: „Připomínáš mi jednu, kterou jsem kdysi znal. Uletěla.“

Její matka se mračí a neříká vůbec nic.

Ona sama si pro sebe říká: „Nepatřím nikomu a budu dělat, co se mi líbí.“

Od svatby Ašaminých sester uplynul jeden rok. Nyní opět přišel čas sklizně – bohatá úroda díky Kainově dřevěné mule – a jejich otec prohlašuje, že budou brzy přinášet oběti.

„A pak si musíš zvolit.“

„Nevolím nikoho,“ řekne Ašam.

Eva si povzdechne.

„Být sama není správné,“ řekne Adam. „Každé zvíře si hledá druhá.“

„Zvíře? Jsem tedy zvíře?“

Nava, shrbená nad stavem, si odfrkne.

Adam řekne: „Pokud se nerozhodneš, dovolíme Hospodinu, aby rozhodl za tebe.“

„Myslela jsem si, že spolu vy dva nemluvíte,“ řekne Ašam.

Jafa přiloží na oheň a zamlaská: „Nebud' drzá.“

„Tvoje marnivost je hřích,“ řekne Adam.

„Pro tebe je všechno hřích.“

„Věci nemohou zůstat, jak byly dřív,“ řekne Adam.

„Jsou to dospělí muži,“ řekne Ašam. Otočí se k sestrám.

„Řekněte svým manželům, aby se přestali chovat jako děti.“ Zvedne tykev na nošení vody a vyjde ven.

„Ještě jsme spolu nedomluvili,“ řekne Adam.

„Za chvíli se vrátím,“ řekne Ašam.

Kdykoli jejich otec mluví o zahradě, hlas má skleslý smutkem. Ašam, která o tom, co bylo, neví nic, necítí smutek, ale úžas nad tím, že všechno mohlo být jiné, než jaké to je. Její největší radost je chodit sama, trhat květiny, nechat si trávou hladit holé kotníky. Země se na ni směje. Jako holčička zlobila své rodiče, když se vracela domů s tváří pokrytou blátem a rukama plnými brouků, červů a hadů, kterých se, jak ji varovali, neměla vůbec dotýkat. Jsou to její společníci, nenápadná většina, utlačovaná a opovrhovaná.

Údolí dnes zpívá o jaru a ona se broukáním přidává k němu. Toulá se po polích, po boku se jí do rytmu houpe tykev. Malými doušky nasává vzduch plný sladkého pylu a lahodného osamění.

A proč by neměla být marnivá? Ne nijak hrozně. Ale nebude předstírat, že nevidí, jak se na ni její bratři dívají. A lhala by, kdyby řekla, že jí jejich soupeření nějakým zvráceným způsobem nelichotí. Zná je. Ví, že pokud si jednoho z nich zvolí, zpřetrhá křehké příměří, které mezi nimi existuje, protože doposud vytrvale odmítala oba.

Jaký stvořitel by dal vzniknout světu, v němž chybí rovnováha?

Ašam nesdílí všechny Kainovy pochyby o Hospodinově dokonalosti, ale ani se nespokojí s prostou poslušností, kterou kážou Ábel a její otec. Existují po dvou.

Otec a matka, Kain a Nava, Ábel a Jafa.

A ona.

Ona je ta lichá, ta do počtu, vtip spáchaný krutým bohem.

Vzteklá a prťavá, přišla poslední, pár okamžiků po Jafě, v proudu krve. Její matka o tom porodu mluví, jako kdyby tu bolest cítila dodnes.

V tom okamžiku jsem pochopila tíži svého trestu.

Nemluví tak o žádném jiném ze svých dětí, jen o Ašam. A ta si potom říká: byla tím trestem ta bolest, nebo její samotná existence?

Soumrak ji zastihne, když sedí pod korunou rohovníku. Proti fialovému a zlatému nebi se zpoza kopce objevují hrudky v barvě sazí.

Ábel se vrací se stádem.

Ašam sleduje, jak jeho královská silueta roste. Její stejně starý bratr je jemný a světlý, má načechrané zlaté vlasy; vlastně není nepodobný zvířatům, o něž se stará. Třebaže ho nikdy neslyšela, že by v hněvu zvedl hlas, není na něm nic slabého. Viděla ho, jak nese čtyři opozdílá zvířata najednou, zabořil jim prsty do vlny a zvedl je a ony přitom bečely na protest.

Přes celou louku slyší, jak mlaská, ťuká o zem berlou a pohání ovce domů.

Pes peláší vepředu jako průzkumník.

Ašam tiše hvízdne a zvíře nastraží uši. Odrazí se, proletí listovím, spadne jí do náruče a líže jí tvář. Pevně ho chytí a přitiskne si prst k ústům.

„Vím, že tam jste.“

Ašam se usměje.

„Oba,“ řekne Ábel. „Slyším vás.“

„Ne, neslyšíš,“ zavolá ona.

On se zhluboka zasměje.

Ašam pustí psa a ten vyrazí vpřed a běží olíznout pánovi ruku. Ašam se vyškrábe ven a ukáže se mu. „Jak jsi věděl, že jsem to já?“

„Znám tě,“ odpoví.

„Už jsi měl být doma.“

„Totéž bych mohl říct já o tobě.“

„Já jsem nechtěla domů,“ řekne ona a nadlehčí si šplouchající tykev na rameni. Houpe se na popruhu ze spředeného lnu – Kainův vynález.

„Dovol,“ řekne Ábel a vezme si tykev tak lehce, jako kdyby byla prázdná.

Světlo už zpod stromů vyprchalo a padá noc, drobná zvěř i dravci si hledají úkryt. Světlušky se rozžihají a hasnou. Stádo se samo od sebe semkne a pes štěká na všechny, které se opozdí. Ábel poslouchá, když Ašam vypráví o všem, co toho dne objevila, a ukazuje mu, jak velký byl ten měňavý brouk, kterého dnes ráno chytila.

„Nepřeháněj,“ řekne.

„Nepřeháním,“ ohradí se ona a strčí do něj.

„Rozliješ mi vodu,“ řekne on.

„Promiň – tobě?“ ohradí se ona.

„Už mám politou celou nohu,“ postěžuje si on.

„Měla jsem za to, že jsem ji nabrala já.“

„Já ji nesu.“

„Vůbec jsem se tě o to neprosila.“

Maskne na ni a ona z toho má pocit, jako kdyby byla jednou z jeho ovcí.

Řekne mu: „Otec říkal, že příští týden budeme přinášet oběti.“

„Bude dobré vzdát díky. Hospodin byl štědrý.“

Jeho zbožnost ji v závislosti na její náladě buď okouzluje, nebo štví. Zrovna teď má chuť dát mu ještě jednu herdu, upřímně; on ví stejně dobře jako ona, že jí Adam dal ultimátum.

Ztichli. Není to poprvé, co si přeje, aby Ábel byl tím, kdo povede rozhovor. Mluvit s ním je jako splývat v jezeře.

Mluvit s Kainem je jako zmítat se ve vodním víru.

„Každým dnem čekám další jehňátko,“ řekne Ábel.

„Můžu pomáhat?“ zeptá se.

„Když budeš chtít.“

Ašaminy sestry nechápu to uspokojení, které jí přivádění jehňat na svět přináší. Nava, které se tvrdá práce obzvláště přičítá, trouse uštěpačné poznámky.

Chlap v ženském těle. To jsi!

To krvavé napětí ale Ašam vzrušuje a do doby, než její bratři urovnají své nesváry, je ta chvíle, kdy vezme jehně do náruče, to nejbližší k mateřství, co pozná.

Ábel řekne: „Přál bych si, aby ses dokázala rozhodnout.“

„A když si vyberu jeho?“

„Pak doufám, že si to rozmyslíš.“

„Nebud' chamtivý,“ řekne.

„Milovat někoho není chamtivost,“ řekne Ábel.

„Ale ano,“ řekne ona. „Je. Nic chamtivějšího není.“

Oltář leží vysoko na vrcholu Hory soudu, den cesty ode dna údolí.

Je to pouť plná zklamání: čím blíže se dovlečou, čím víc známých míst minou, tím jasnější jsou vzpomínky na předchozí nezdary. Kain často namítal, že plýtvají dobrým jídlem. Měli by se vyrovnat se skutečností, že se modlí k nikomu a že jejich přežití závisí výhradně na jejich vlastním úsilí.

Ta představa všechny ostatní děsí, včetně Navy. Jen Ašam v ní vidí nějaký význam.

Ví, jaké to je, spoléhat na sebe.

Bylo to v tomtéž duchu, když Kain postavil dřevěnou mulu, navzdory Adamovým varováním. Když nadešla hojná a tučná úroda, Kain hodil snopy k otcovým nohám a chvástal se.

Jsi proklet. Ne Bohem, ale svým vlastním nedostatkem představitivosti.

Ašam si všimla, že jakkoli příkře Adam Kaina pokáral, nerozpakoval se z jeho úrody jíst.

Cesta začala za svítání; teď k polednímu už se všichni plahočí, oslabení pústem. Ábel svou obětinu nese na rameni a volnou rukou vede Jafu. Kain a Nava se opírají o vyřezávané hole. Vítr bičuje Ašam vlasy tak silně, až se začne opožďovat a napětím nemůže popadnout dech. Kdykoli se cítí takhle vylekaná, mívá k tomu dobrý důvod. Teď když jsou bratři ještě pořád ve při, rozhodl její otec, že ji dostane ten z nich, na jehož oběť Hospodin shlédne.

Není si jistá, jak vážně tu hrozbu má brát. V minulosti už několikrát prohlásil něco podobného. Ale ten zápal, s jakým se hrne nahoru do kopce – a Eva jako stín za ním –, jí říká, že tentokrát to bude jinak.

Kain zpomalí a nechá se dohnat.

„Zkus přijít na jiné myšlenky,“ zamumlá. „Co nejhoršího tě může potkat? Já. To máš štěstí. V každém případě,“ řekne a uštědří jí šturec do žeber a kacířsky na ni zamrká, „bych si moc velké starosti nedělal.“

Přeje si, aby dokázala nevěřit se stejnou sebejistotou jako on.

Vypadá to jako přijatá pravda, že Kain je ten chytrý a Ábel ten hezký. Jí to nikdy až tak jasné nebylo. Ten způsob myšlení – to tvrzení, že pokud je jedna osoba pozhnaná jedním talentem, druhá musí mít jiný, stejně velký talent, ta představa, že nakonec nevyhnutelně zavládne rovnost – v porovnání s jejími zkušenostmi skřípe. Je pravda, že se jí na Ábela

hezky dívá. Ale úplně stejně snadno se jí dívá jinam, s vědomím, že se k němu vždycky může vrátit a on se mezitím nezmění.

V nedokonalosti je krása.

Krása v rozpuku.

Navenek to vypadá, že by si její bratři podle svých povah měli vyměnit povolání. Ať Ábel raději spravuje pozemky a Kain ať si poradí s krvavou realitou práce s hospodářskými zvířaty. Ale Ašam vidí dál. Ovce se o sebe povětšinou starají samy. Rozmnožují se, rodí se plně vyvinuté. Dovolují Ábelovi, aby jim vnucoval svou shovívavost z pohodlné vzdálenosti.

Práce na poli je jiná. Je to zápas, neustálé potýkání se s nepoddajným protivníkem. Je to masakrování plevelu, porážení trnitých keřů a bodláků. Je třeba verbovat vzpurné stromy a vycvičit je, aby spořádaně stály v řadách, přemlouvat je, ať plodí ovoce, které je s každým rokem větší a těžší. A tam to je, na té hranici mezi přemlouváním a nátlakem, sněním a osnováním, kde se Kainovi daří.

„Na,“ řekne a podá jí svou hůl. „Vypadáš, že by se ti mohla hodit.“

Nechá jí hůl a odejde dopředu, kde kráčí po Navině boku, ohlédne se a ještě jednou na Ašam mrkne. Ašam si myslí, že je Kain hezčí, než všichni ostatní připouští. V jeho strakatých zelených očích se rozbíhají vlnky jako tráva pročesaná větrem. Jeho tmavé obočí v sobě má sílu bouřkových mraků, které je všechny děsí a živí zároveň. Zajímá ji. Za všech okolností.

Rodina se vyčerpaná choulí na kolenou k sobě. Počasí za celý rok vymazalo všechny stopy po jejich posledních obětinách, a když Adam úpěnlivě zvedá ruce k nebi a modlí se, aby jejich dary byly milosrdně přijaty, skučící vítr ho zcela přehluší.

Dokončí modlitbu a vstanou.

Kain obětuje jako první snop nepotřebného lnu. Adam mu nařídil, aby vzal pšenici, ale Kain odmítl a namítl, že sklizeň je jeho a bude rozdělena, jak se mu zlíbí. *Vypěstuj si vlastní a můžeš si dělat, co chceš.*

Umístí ochablou vláknitou hmotu na kamenný oltář. Nava ji pak jako úlitbu kropí trochou vody a oba poodstoupí a sledují nebesa, zda nedostanou znamení, že je jim odpuštěno.

Nebesa mlčí.

Kain se kysele usměje. To ticho mu dává za pravdu, i když ho zároveň okrádá o manželku.

Ábel přinesl své nejlepší novorozené jehně. Třídenní jehně, s roztřesenýma nohama, cestu sem po svých by nezvládlo, a tak je svázal do kozelce. Jak ho nese k oltáři, jehně zvedne hlavu, hledá matku a smutně zanaříká, když ji nevidí.

Jafa zaboří tvář Ašam do ramene.

Ábel položí jehně na oltář, nakloní se nad něj, konejší je a hladí je na břiše.

Kain říká: „Skonči to.“

Když Ábel zvedne porážecí kámen, roztřeše se mu ruka. Podívá se za sebe na Ašam, jako kdyby čekal na svolení. Ona se podívá jinam a čeká na srdceryvné bečení.

To nepřijde. Podívá se znovu. Jehně se kroutí. Ábel se nepohnul.

„Synu,“ řekne Adam.

Ábel zavrtí hlavou. „Nemůžu.“

Eva tlumeně zanaříká.

„Tak je pust,“ řekne Nava.

„Nemůžeme tu to ubožátko nechat,“ řekne Jafa.

„Dolů nesmí,“ řekne Adam. „Je zasvěcené.“

To je přesně ten druh obskurní logiky, který přivádí Kaina k šílenství, a tak si rozhořčeně uleví, udělá pár kroků a vyrve Ábelovi kámen z ruky.

„Drž je,“ řekne.

Ábel je bledý, nepoužitelný.

Kain se obrátí ke zbytku rodiny a jednoho po druhém si je změří, až nakonec osloví Ašam.

„Pomoz mi.“

Srdce jí tluč.

Řekne: „Chceš, abychom to tady měli za sebou, nebo ne?“

Jako kdyby ji k tomu nutila nějaká vnější síla, přistoupí k oltáři.

Jehně bečí a kope a ona uchopí jeho rozpálené tělo do náruče.

„Ať se nehýbe,“ řekne Kain. „Nechci se seknout.“

Chytí jehně za zadní nohy. Divoce sebou hází. Děs znásobil jeho sílu a ona je málem pustí. Kain je chytí.

„Poslouchej,“ řekne. Jeho hlas je něžný. „Za okamžik bude po všem. Čím pevněji je budeš držet, tím lepší to pro nás dva bude. Pro nás pro všechny. Pevně. Pevněji. Dobře. Dobře.“

Ašam zavře oči.

Na ruce jí vytryskne teplá krev.

Kopání zpomalí a pak přestane úplně.

Spolkne žaludeční šťávy, které se jí vydraly do krku.

„Je po všem.“

Otevře oči. Kainovi u boku visí kámen, ze kterého kape krev, a on podrážděně hledí do něměho nebe. Ábel s hrůzou zírá na mrtvé jehně.

Ašam, přestože je sama zesláblá, vstane, vezme ho za ruku a odvede ho pryč.

Nesestoupí daleko od vrcholku, když hora vybuchne.

Zvuk roztříští Ašam lebku, světlo ji oslepí a ona je odmrštěna dolů. Když se probere, slyší Jafu vřískat, vidí, jak Eva leží v Adamově náručí, Ábel se choulí do klubíčka a Nava sténá bolestí.

Ašam zvoní v uších.

Kde je Kain?

Z hory se dolů valí burácející salvy prachu. Ašam slyší kašlání a pomatené blábolení své matky. Kde je Kain? Ašam začne lézt po čtyřech do kopce a volat ho jménem, a když nakonec spatří jeho podsaditou, svalnatou postavu, která stojí napřímená před masným sloupem kouře stoupajícího z bleskem sežehnutého kamene, přemůže ji úleva.

Zírá na oltář. Pach seškvařeného masa a ožehlé srsti vše přehlušuje.

Začíná pršet, studené kapky stékají po Ašamině tváři obrácené k nebi.

„Smilování,“ řekne Eva.

Jafa se připlazila k Navě a tiskne jí krvácející ruku. Adam padne na kolena a modlí se.

Děšť houstne, strhává po úbočí volné kamínky a tvoří blátivé stružky stékající do údolí.

Všichni jsou v šoku, ale nikdo tolik jako Ábel, který překotně mrká, do otevřených úst mu stéká dešťová voda, z jeho zlatých kudrn je jen nasáklý chuchvalec.

„Smilování,“ řekne Eva. „Smilování.“

Kain ji uslyší. Otočí se a vyfoukne si vodu z nosu. „*Co tohle znamená?*“

Znovu se otočí k oltáři. Ašam si není jistá, jestli má radost, nebo strach, kdo je vítěz, kdo poražený.

O několik dní později z vrcholku hory dál bafá kouř, tenká černá čára, která se vine do nebe. Pořád mrholí, země je ještě promočená, a nikdo neví, jak to rozsoudit.

Ábel, který znovu nabyl rozvahy, samolibým hlasem tvrdí, že oběť byla od něj, a proto byla přízeň prokázána jemu – a to tvrzení přivolá posměšné výkřiky z Kainovy strany. Ta bouře, jak prohlásí Kain, není nic než souhra náhod, a kromě toho byla přízeň zjevně prokázána tomu, kdo ten čin vykonal.

Prázdnota se překotně plní hořkými slovy.

Neschopnost interpretovat znamení by podle Ašam mohla naznačovat, že vůbec o žádné znamení nejde.

Má plné zuby toho, jak se hádají, takže zopakuje, že se rozhodne sama.

Hádající se muži jí nevěnují žádnou pozornost.

Kain, ponořený do práce, si jejího příchodu nevšimne. Ašam dojde na kraj pole v místě, kde hraničí se sadem, a on se vztyčí za dřevěnou mulou, zabručí, černé chlupy má potem přilepené k hrudi.

„Nezkoušej se ke mně takhle plížit.“

„Neplížila jsem se,“ řekne ona.

„Neslyšel jsem tě,“ řekne on. „Takže ses plížila.“

„Jestli mě neslyšíš, je to tvůj problém.“

Zasměje se, odpoví si. „Co tě sem takovou dálku nese?“

Pohlédla na dřevěnou mulu. Umně vyřezaná, štíhlá a souměrná. Madla, na která Kain pokládal ruce, aby ji řídil, se uhladila do lesku. Je to báječné dílo, obrací zem desetkrát rychleji, než to dokáže Adam. Živá

mula, která je do ní zapřažená, rytmicky švihá ocasem a odhání komáry, pro rozptýlení a na znamení smíření.

Někdy si láme hlavu nad tím, jak se muselo žít jejím rodičům, než se Kain narodil. Jistě pokojněji, ale také k zbláznění nutně.

Obdivovala by ho mnohem víc, kdyby to po ní nevyžadoval.

„Máš plné ruce práce,“ řekne.

„Není času nazbyt. Začíná se zase znovu.“

Přikývne. Celé týdny poprchávalo a na udusané půdě zůstaly kaluže. Větrík vanoucí sadem přináší přeslazenou, pronikavou vůni fíků a citronů.

„Chtěla jsem se tě na něco zeptat,“ řekne ona.

„Dobrá.“

„Na té hoře sis vybral mě, abych ti to jehně podržela.“

Přikývne.

„Proč?“

„Protože jsem věděl, že to zvládneš.“

„A jak jsi to věděl?“

„Protože,“ odpoví jí, „jsi jako já.“

Ašam nemá po ruce žádnou odpověď. Mohla říct *Ne, nejsem, v ničem se ti nepodobám*. Mohla se odvolat na dělohu, kterou sdílela s Ábelem. Vzpomene si na prýstící krev a na to, jak sebou jehně při umírání cukalo, a zděsí ji vědomí, že to v ní Kain viděl a vynesl to na světlo.

Ale nemůže mu to mít za vinu, jak by mohla, když to bylo celou dobu v ní?

Přiblíží se k ní, omamný zemitý zápach.

„Společně bychom mohli stvořit celý svět,“ řekne.

„Svět už existuje.“

„Nový.“

„Na to máš Navu.“

Netrpělivě zabručí. „Chci tebe.“

Začne před ním couvat a on ji uchopí za ruku.

„Já tě prosím,“ řekne on. „Prosím.“

„Nedělej to,“ řekne ona. „Neopovažuj se to po mně chtít.“

Tvář mu zrudne a on si ji přitáhne k sobě a přitlačí své rty na její. Jeho strniště jí rozdírá kůži na bradě, jeho vlhká hrud v ní vzbudí pocit, jako

kdyby na ni někdo hodil zvířecí kůži; vysál by z ní život. Ašam vecpe ruku mezi jejich těla a odstrčí ho a on zakopne a spadne do bláta.

„Co to děláš?“ zeptá se ho.

„Omlouvám se,“ řekne a vstane.

„Omlouvám se,“ řekne znovu a vrhne se na ni.

V okamžiku jí strhává šat a ona křičí a kope a oba se válí v mlaskavém, čvachtajícím blátě. Do holých zad se jí zakusují kameny. Buší mu do rukou, tlačí mu bradu dozadu, jako kdyby mu chtěla ulomit hlavu, ale on ji uhodí, zatřese s ní a zachrčením dá najevo svou převahu. Nebude odmítnut; bude jeho, zmocní se jí.

Zářivě čisté nebe nad jejich hlavami je poseté černými ptáky.

Ašam v blátě nahmatá kámen a rozsekne mu čelo. Z klikaté trhliny se mu do očí začne valit krev. Zavyje a pustí ji, chytí se za tvář a ona se mu vykrouť a utíká pryč.

Běží nahá, k zbláznění pomalu, její nohy se topí v bahně, ruce má obalené jílem. Překoná kraj pole, prodere se hájkem a běží přes další pole – rozbahněný úhor, který ji zpomalí ještě víc –, ještě další lesík a pak už začínají pastviny. On je jí v patách. Slyší, jak jeho nohy pleskají o mokrou zem; ona se s rozpálenou hrudí škrábe do kopce; dostane se na hřebek a pod ní už se nachází hodné, mírné stádo, zběsilá tečka v podobě psa a vysoký zlatý Ábel.

Zakřičí o pomoc a Kain na ni skočí a povalí ji na zem.

Oba se kutálejí dolů a instinktivně se snaží navzájem držet, znovu a znovu dopadají na zem, jejich blátem pokrytá těla zvedají mračna listů, větviček a trávy, jejich nosy se dotýkají, jeho oční důlky jsou lemovány krví, z jeho čela je krvavé údolí, vlasy nad čelem má splepené krví a blátem.

Na úpatí srázu se zastaví, rozlámaní, pořezaní, a vykašlávají listí. Přes pastvinu se nese psí štěkot a přes Ašam padne dlouhý stín.

Ábel řekne: „Budeš platit za svou nestydatost.“

Kain si utře ústa. Má od toho červený hřbet ruky. Odplivne si. „Nic nevíš.“

„Vím, co vidím.“ Ábel odhodí svou pastýřku hůl. Poklekne, zvedne Ašam do náruče a začne ji odnášet pryč.

GOLEM Z HOLLYWOODU

Po pěti krocích se mu hůl roztříští o zátylek.

Země je tu sušší, žíznivější, a když Ašam padá a rozbije si o ni hlavu, i nemilosrdnější. Zamlží se jí oči a zalehne jí v uších, její paže vypoví poslušnost a jazyk se jí povaluje v puse jako slimák; nemůže dělat nic jiného než sledovat, jak její bratři zápasí. Nemělo by to trvat dlouho, a ani netrvá. Ábel je větší a silnější a Kain, sražený na kolena, žadoní o milost, pes štěká a vrčí.

Co řekneš matce.

Taková bezostyšná lest. Tak prostá. Ona by na to nikdy neskočila. Ale ví, že Ábel ano, protože i on je prostý, a tak ho, neschopná pohybu, sleduje, jak jeho hněv bledne, jak podává svému bratrovi ruku a Kain vstává.

KAPITOLA OSMÁ

Už bylo dost pozdě, když Jacob dokončil procházku po okolí čtvrti Castle Court.

Začal na úpatí kopce a postupoval vzhůru. Ten typ lidí, kteří se rozhodli bydlet víc než třicet minut od nejbližší samoobsluhy, je zároveň tím typem lidí, kteří nejsou moc vstřícní k večerním návštěvám. Ti, kteří přišli ke dveřím, se je zdráhali otevřít a ti, co je otevřeli, nic neviděli. Podle obecného mínění byl dům, v němž se vražda odehrála, ohavnost, a kam až jejich paměť sahala, byl opuštěný.

Číslo 332, poslední zastávka, než se cesta změnila v prach, se schovalo za vysokou omítnutou zdí, na níž se ježily ostny proti holubům a hnízdily bezpečnostní kamery.

Jacob natahoval krk z okénka automobilu a pokoušel se přes interkom přemluvit paní domácí. Deset minut seděl a zíral na bránu, nepřátelsky vyhlížející plát oceli v barvě rzi, než domácí zatelefonovala na policii a ověřila si jeho služební číslo.

Zavrčel motor; brána se odsunula bokem po zapuštěných kolejnicích. Vypnul dálková světla a vyjel na šterkovou příjezdovou cestu mezi trsy trávy a kaktusy směrem k další moderní hranaté asymetrické stavbě z půlky století, tentokrát dobře udržované a zaříznuté do terénu.

Čekala u vstupních dveří ve smaragdově zeleném flanelovém županu. Bylo jí něco přes padesát, s vráskami na čele, které byly patrné přes tři metry tmy. Připravil se na to, že mu vynadá.

Místo toho se představila jako Claire Masonová, vrazila mu do ruky tuplák hořkého čaje a doprovodila ho krátkou stísněnou vstupní halou do obývacího pokoje s podlahou z leštěného betonu a s okny vykloně-

nými ven jako příď kosmické lodi, vznášející se nad osvětleným městem. Ze zdí křičely moderní abstraktní expresionistické malby. Nábytek byl navržen pro štíhlé a bezdětné lidi.

Jeho otázky odpálkovala svými vlastními: Nehrozí nějaké nebezpečí? Neměla by se dívat po něčem konkrétním? Nemá svolat poradu domobrany? Sama je předsedkyní. Sem nahoru se přestěhovala, aby tomu všemu unikla.

Zeptal se: „Nevíte náhodou něco o tom domě nahoře na cestě? Číslo 446?“

„Co s ním?“

„Kdo tam bydlí?“

„Nikdo.“

„Nevíte, komu patří?“

„Proč?“

„Tohle je vážně zajímavé,“ řekl o čaji, který chutnal jako uvařený z guána. „Co to je?“

„Kopřiva dvoudomá,“ řekla. „Chrání před záněty močového měchýře. Mám pistoli. Nemívám ji nabitou, ale jak vás tak poslouchám, myslím, že bych to mohla změnit.“

„Vážně si nemyslím, že to bude nutné.“

Nakonec její obavy rozptýlil a stočil rozhovor na bezpečnostní kamery. Prošli kuchyní – onyxovou, s další betonovou podlahou – k přestavěné spižírňě, přeplněné jídlem v plechovkách, ovladači zabezpečovacího systému a krátkovlnným rádiem. Hradba monitorů postupně zobrazovala exteriér ve všemožných úhlech. V polstrování křesla byl vidět dvojitý dolík, vysezený během dlouhých příjemně strávených hodin.

„Velmi působivé,“ řekl.

„Můžu se na to připojit i z telefonu a iPadu,“ řekla a usadila se.

V tom jejím dychtivém naparování poznával paradox obsažený v srdci každého paranoika: touhu po uznání toho, že jsou skutečně pronásledováni.

„Za jak dlouho se záznam maže?“ zeptal se.

„Za čtyřicet osm hodin.“

„Můžete mi ukázat cestu včera kolem páté hodiny odpoledne?“

Zobrazila okno rozdělené do osmi panelů. Na každém byl v podstatě identický pruh. Klikla na hodiny, zadala čas, nastavila přehrávání na osminásobnou rychlost a zmáčkla mezerník.

Kromě změny běžných barev na zelenou barvu nočního vidění zůstala okna stejná.

Byl to nejhorší artový film, jaký kdy viděl.

„Můžete to trochu zrychlit?“

Přidala na šestnáctinásobné zrychlení.

Přes obrazovku se přehnal nějaký útvar.

„Co to bylo?“ zeptal se.

„Kojot.“

„Jste si jistá? Můžete to vrátit?“

Obrátila oči v sloup, přetočila záznam a nastavila přehrávání na normální rychlost.

Ano: rozčuchané vyzábblé zvíře, které se kradlo kolem s vyplazeným jazykem.

„Žasnu, že jste to poznala,“ řekl.

Claire Masonová se zasněně usmála na obrazovku. „To jsou léta praxe.“

Seděl nahoře u domu, kde se vše odehrálo, ve své hondě a poslouchal klepání a řinčení chladnoucího motoru. Ten dostal pořádně zabrat, každá návštěva ho stála roky života. Vzhledem ke kartě Discover a přechodu do vyšší platové třídy ho napadlo, že by si mohl dovolit auto z půjčovny.

Každý, kdo by se sem chtěl dostat autem, by musel projet kolem kamer Claire Masonové. Nikde na pozemku ale neviděl žádné stopy po pneumatikách, žádnou uježděnou vegetaci.

Pěšky? Že by si udělal výlet, obešel cestu, s hlavou v nákupní tašce?

Nebo vrtulníkem?

Vznášedlo?

Létající koberec?

Simsalabim!

Bylo zvláštní, že dům nevypadal tak bezútěšně jako za dne, jeho hrůzostrašnost zahladilo nekonečné pole hvězd. Ve větru se neslo křupání, klapání a houkání mnoha neviditelných tvorů, kteří v noci vylézají z děr.

Vytáhl z kastlíku baterku, ale k tomu, aby našel cestu ke vchodu, ji nepotřeboval. Nepotřeboval ji ani uvnitř. Všechno zaplavil měsíční svit smíšený se září města.

Přišlo mu výmluvné, že to místo bylo jak naprosto izolované, tak maximálně exponované.

Čekali byste, že si člověk vybere místo, kde se zbavit mrtvoly, s ohledem na utajení. Tenhle čin ale smrděl exhibicionismem a kombinace těch dvou skutečností naznačovala touhu po konkrétním publiku.

Komu to tady patřilo?

Kdo tady o tom věděl?

Podíval se na satelitní telefon, jestli nemá zmeškaný hovor od Hammetta. Zamračil se. Žádný signál. Tyhle věci by správně měly fungovat všude.

Chodil kolem a mával s telefonem, na displeji tančila jedna čárka, objevovala se a mizela. Dokázal ji udržet až u dveří do ložnice. Čekal, jestli se neobjeví ikonka s obálkou, ale nic nepřišlo.

Ve vzduchu překvapivě nevisel žádný pach smrti a celkově si všiml, že není tak vystrašený, jak by čekal. Jacob nebyl žádný mystik, ale věřil, že lidé tíhnou k místům, která odráží jejich osobnost; věřil, že duše sídlá se časem začne překrývat s duší obyvatele.

Tady cítil jakýsi poklid, hraničící se zenem. Bylo by to dobré místo na psaní, na malování nebo sochařinu – ateliér v nebi, ideál pro tu hrstku umělců, kteří by si ho mohli dovolit.

Nebo pro někoho bohatého, kdo se za umělce vydával.

Podle Jacobových zkušeností si převážná většina padouchů vybírala cestu nejmenšího odporu. Proto se z nich stali padouši: z nepřekonatelné touhy dělat si, co chtějí, a zároveň vydat co možná nejméně energie. Většina kriminality je patologickým projevem lenosti.

Ale tenhle chlap, ten má smysl pro styl. Odpudivý, ale zřetelný. Možná je skutečně jiný, nebo si myslí, že je. Byla i druhá odrůda zločinců, vzácnějších, ale okázalejších. Rozparovači, Geinové a Čikatilové. Ti si dali pořádně záležet, aby se dostali do novin. Pozoruhodným poddruhem jsou Hitlerové, Stalinové a Pol Poti.

Oba typy jsou nebezpečné. První, protože jsou lajdáci, druzí, protože jsou pečliví.

Jacob dobloulmal až do pracovny, stál před oknem mířícím na východ a vzpomínal na dům, ve kterém vyrostl, na roh garáže, který zabíraly desetikilové balíky s hlinou, plechovky s barvami a glazurami, malá elektrická pec, regál na sušení schovaný za závěsem. Na rozviklanou trojnožku, na které sedávala. Žádný hrnčířský kruh. Bina Levová dělala všechno ručně.

Měl mlhavou představu o tom, jak v mládí flirtovala s avantgardou. Z toho období se ale nedochovaly žádné hmatatelné důkazy, a než byl dost starý na to, aby o matce začal přemýšlet jako o jedinci s vlastními ambicemi, ona už o ně stihla přijít. Žena, kterou znal, vyráběla výhradně rituální předměty – poháry, z nichž se o šábesu pilo víno, sedmiramenné svícny, dózy na vonné koření, s nimiž se na konci šábesu při *havdale* žehnolo. Tahala je po víkendových trzích a poštou rozesílala do místních židovských obchodů. K tomu, že se rozhodla vyměnit umění za řemeslo, ji ale nevedly pragmatické důvody. Ve skutečnosti nic nevydělávala. A Jacobovi přišlo hořce ironické, když zjistil, že teď jsou ty předměty vzhledem ke své vzácnosti v některých kruzích považovány za sběratelské.

Internet by jí býval dost pomohl. Špatné načasování.

Špatně načasované bylo všechno.

Sam se krátce po jejím pohřbu, když byl ještě omráčený žalem, rozhodl dům prodat. Zbavit se nábytku bylo dost jednoduché, ale snažně prosil, aby garáž vyklidil někdo jiný. Jacob to vzal za něj. Byl zvyklý cítit se v rodině jako jediný dospělý.

Nakoupil roli odpadkových pytlů a s metodickou zuřivostí se pustil do práce. Nedokončené svícny šmahem házel k neotevřeným plechovkám glazury. Rozebral regál na sušení a nedodělané kusy dal sousedovi, který měl funkční krb. Majitel zastavárny mu za pec nabídl třicet dolarů, sumu tak mizernou, že ho začaly drtit výčitky svědomí.

Padesát s nářadím.

Jacob odpověděl, že děkuje, ale ne, že náradí si nechá.

Vzal si od něj třicet dolarů a vrátil se zpátky do garáže, prohrabával se v pytlích a hledal cokoli, co by stálo za záchranu. Při ventilování svého

hněvu naneštěstí odvedl důkladnou práci: většinou z toho zůstaly střepy a prach.

Přežilo pár předmětů zavinutých do novin. Pár hrníčků na kávu. Miska se dvěma uchy na mytí rukou. *Mezuza*. Dóza s víkem s pevnými tenkými stěnami, jejíž přesnou funkci nedokázal určit. Opatrně je přenesl do sportovní tašky vystlané ručníky.

Z jednoho dobře vycpaného pytlíku se vyklubalo několik tuctů menších, jednotlivě zabalených kousků. Zvědavě odloupl růžek papíru a polekal se, když uviděl maličký nepřátelský obličej. Rozbalil zbytek a objevil další stejné.

Dlouho předpokládal, že přechod matky k talířům a hrníčkům měl cosi do činění s židovským odmítáním zobrazování člověka – přímý důsledek zákazu modlářství.

Nebo si možná potřebovala orazit. Technicky řečeno: ti tvorové v jeho rukou zjevně nebyli v žádném konvenčním smyslu *lidé*. Byli šedí, s černými a tmavozelenými fleky, vypadali organicky, třpytili se a jejich končetiny se kroutily, jako kdyby chtěli utéct.

Bina lidi vybízela k tomu, aby si její výtvary brali do ruky. Dokonce i ty nejjednodušší kousky ráda nechávala obdivovat.

Zdálo se, že tyhle to nesou nelibě.

Seděl uprostřed haraburdí na podlaze rozpálené garáže a měl husí kůži. Zíral na figurky a přemýšlel nad tím, jestli a v čem ji špatně odhadl.

Zabalil je a dal si je do tašky.

Tohle smutné dědictví s sebou pronesl dvěma manželstvími a bezpočtem bytů. *Mezuzu* připevnil na zárubeň, misku na mytí položil ke kuchyňskému dřezu, dózu naplnil cukrem. Sám nesladil, ale měl tak něco příjemného, co mohl po ránu nabídnout dámské návštěvě. Mohla se rozplývat nad jeho dobrým vkusem.

Hrnčířské nástroje vystavil do knihovny: samy o sobě byly krásné, jejich hladké dřevěné rukojeti zářily do celého pokoje. Mohl se na ně podívat a připomenout si, že život je křehký, podivný a krátký. Z nějakého důvodu se mu pak udělalo líp.

Renée ty figurky děsily tolik, že je nechal uložit do bezpečnostní schránky.

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

Nejspíš za ten měsíční pronájem nestály. V každém případě už tu nebyl nikdo, kdo by mohl protestovat, a když hleděl dolů do zvrásněného kařonu, napadlo ho, že by si je mohl vzít zpátky domů.

Na okno dopadla černá ruka.

Vrhl se na záda, glock před sebou, vykřikoval do prázdné místnosti rozkazy.

Ticho.

Ta věc, co to udělala – byla venku a lepila se na sklo.

Byla nízká, kupolovitá. Měla černé článkované břicho. Třepetající se křídla, která olizovala sklo.

Zavrtěl hlavou a zasmál se. Málem prohnal dvě kulky broukem. Co všechno s člověkem udělá čtyřicet hodin bez spánku a řádné stravy.

Zasunul pistoli do pouzdra, vyšel z domu a přeběhl k hondě. Sáhl dolů a uchopil jednu z lahví s alkoholem. Párkrát si usrkl, jen tak, aby mu to neotupilo smysly a on mohl dojet domů, dát si ještě a usnout.

Ten večer se mu zdálo o nekonečné zahradě, bující a přetéající zelení. V jejím středobodu stála Mai. Byla nahá a rozpaženýma rukama ho lákala k sobě. Natáhl se k ní, ale nemohl na ni dosáhnout a ta propast mezi nimi bolela, protože pochopil, že na druhé straně leží domov.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Dáno vstal Jacob brzo, byl jako na jehlách. Bušil prsty do klávesnice, popíjel kávu stříknutou bourbonem a úplně zapomněl sníst vaflí.

Dům, v němž se stala vražda, patřil trustu, který patřil dalšímu trustu, který patřil holdingové společnosti na Kajmanských ostrovech, která patřila předzaložené společnosti v Dubaji, která patřila další holdingové společnosti v Singapuru, na kterou našel číslo.

Spočítal si časový rozdíl, chvíli váhal, zda má vůbec smysl volat uprostřed noci, a rozhodl se, že stojí za zkoušku zjistit, jestli to číslo vůbec funguje.

Zvedla to nějaká anglicky mluvící žena se silným přízvukem a série trýznivých otázek Jacobovi odhalila, že nemluví s holdingovou společností, ale s call centrem, jehož jediným smyslem existence bylo zabránit zvědavým volajícím, aby o té holdingové společnosti získali nějaké informace. Zrovna se pokoušel vykouzlit své nejvemlouvavější já, když zavibroval satelitní telefon: strážník Chris Hammett.

Jacob zavěsil Singapur, ani se nerozloučil.

Hammett zněl mladě a vyjeveně. „Promiňte, dřív jsem se k tomu nedostal, detektive. Byl jsem trochu – trochu jsem se zdržel.“

„Žádný problém. Jak se vede?“

„Upřímně?“ vydechl Hammett. „Pořád jsem trochu vyděšený.“

„Nemám vám to za zlé. Viděl jsem to.“

„Ne, vážně. Je to nějaká zkurvená šílenost.“

„Bez legrace. Nevadilo by vám, kdybyste mi řekl, jak se to seběhlo?“

„Fajn, dobrá, dostal jsem se tam kolem půlnoci...“

„Předtím,“ řekl Jacob. „Kde jste byl, když vám zavolali?“

„Na Caheunga, poblíž Franklinova bulváru. Z dispečinku mi řekli, že jim volala nějaká žena a nahlásila něco podezřelého.“

„Žena?“

„Tak mi to řekli.“

„Co řekli?“

„Jen že je potřeba se na té adrese na něco podívat.“

„Jméno?“

„Ne. Řekli, ať tam nahoru pošlou někoho, kdo se na to podívá. Já jsem byl nejbližší.“ Hammett na chvíli zmlkl, pak pokračoval: „Budu s vámi mluvit na rovinu, pane: chvíli mi to trvalo. Značky jsou na hovno a málem jsem vyletěl ze silnice. Dostal jsem se tam asi až o hodinu později.“

Jacobovo podráždění bylo ředěno soustrastí, protože si představil, jak se sám poprvé snažil ten dům najít v noci. „A když jste se tam dostal?“

„Neslyšel jsem ani neviděl nic neobyčejného. Dveře byly malinko pootevřené. Strčil jsem dovnitř hlavu a posvítíl baterkou do haly a tam to bylo.“

„Ta hlava.“

„Ano, pane.“ Hammett popsal, jak prohledal dům a objevil písma na kuchyňské lince. „Podal jsem hlášení a můj kapitán mi rozkázal, abych poslal fotky. Tipl bych si, že to musel hnát vejš, protože brzo nato se objevila ta doktorka od tajnejch. Řekla, že to tam s okamžitou platností přebírá.“

„Něco dalšího, co by podle vás mohlo být důležité?“

„Ne, pane. Ale – můžu mít dotaz?“

„Do toho.“

„Je to, hm, něco, kvůli čemu bych si měl dělat starosti?“

„Jak to myslíte?“

„Když jsem včera přišel na stanici, čekali tam nějakí chlápci, že si se mnou chtějí promluvit. Byli z nějakého oddělení, o kterém jsem nikdy neslyšel.“

„Ze Zvláštních projektů,“ řekl Jacob.

„To je ono.“

„Velký chlapi.“

„Jako dva cirkusový stany.“

„Mel Subach. Nebo Paul Schott.“

„Vlastně to byli oba. Ale Schott mluvil. Vzal si mě stranou a naznačil, že je v mém zájmu, abych o tom, co jsem viděl, prostě mlčel. Proto mi chvíli trvalo, než jsem se vám ozval, pane. Nechtěl jsem přesáhnout svoje pravomoci. Zavolał jsem mu a zeptal jsem se na vás a on mi řekl, jen si poslužte, ale až mu zavoláte, tak pak dělejte, že se to nikdy nestalo. Nemyslete si, dokážu to udržet pod pokličkou.“

„Díky,“ řekl Jacob. „Moc jste mi pomohl.“

„K službám. Doufám, že ho dostanete.“

„Nechť vás Bůh vyslyší.“

„Promiňte?“

„Mějte se, strážníku.“

Jacob napsal e-mail Mallickovi, aby mu podal hlášení, a dodal, že měl potíže s kreditní kartou, kterou mu vydali. E-mail poslal i na dispečink 911 a zažádal si o kopii telefonátu. Oblékl se a vyrazil dolů do auta. Když couval na ulici, všiml si, že dodávka firmy na instalaci závěsů se od včerejšího večera nepohnula.

Kolem deváté ráno byl zpátky na místě činu, procházel si pozemek s topografickou mapou vytištěnou z Googlu. Přinesl si nový foťák. Měl pěkný robustní objektiv se zoomem, který poskytl nejlepší možnost, jak se dostat na dno kaňonu bez cepínu, maček, kilometrů lana a spousty odhodlání.

Šel do domu, aby si ho znovu vyfotil zevnitř, a chtěl začít u znaků vypálených do kuchyňské linky.

Byly pryč.

Na okamžik se nedokázal ani pohnout. Pak se rozhlédl, protože ho napadlo, že si špatně zapamatoval, kde přesně je.

Všechny pracovní desky byly čisté.

Původní fotky měl na svém osobním telefonu – tom, který už k ničemu nebyl a který se povaloval v bytě. Odhadoval, kde asi ty znaky byly, naklonil se, aby si to místo prohlédl zblízka, a dával si pozor, aby se ho

nedotkl. Nenašel žádnou známku po tom, že by někdo něco pískoval, škrábal nebo mazal, ani tam, ani nikde jinde.

Možná to znamení vybledlo díky tomu, že ho Divia Dasová potřela tamponem. To by však bylo možné, pouze kdyby bylo jen na povrchu. On si ale pamatoval, že je viděl vyryté do dřeva. Dosáhnout tak dokonale rovného povrchu by vyžadovalo výměnu celé desky.

Zpráva byla doručena, takže se vrátili, aby odstranili důkazy?

Narovnal se a intenzivně vnímal ticho.

Vypnul fotoaparát a strčil si ho do kapsy, vytáhl glock a plížil se obývacím, ložnicí, pracovnou.

Pusto.

Ven, znovu zkontrolovat perimetr.

Byl sám.

Přinesl si z kufru hony sadu na snímání otisků prstů a vrátil se zpátky do kuchyně. Nacvakal spoustu fotek nyní neposkvřených kuchyňských linek, pak je poprášil, a nic.

Dobrá zpráva byla, že pokud sem někdo přijel dělat renovace, zatímco spal, zachytil by ho bezpečnostní systém Claire Masonové. Vyšel z domu a dojel zpátky po cestě dolů.

„Vy jste se vrátil,“ zaskřehotala do interkomu.

„Stýskalo se mi.“

Motor u brány se opět rozvřel.

Za světla dokázal plně docenit rozsah pozemku. Byl ódou na lidskou vynalézavost, oázou modernosti v tom neúrodném prehistorickém prostředí: garáž pro tři auta, neonově modrý bazén, zahradní skalky, zvětralé cihlové cestičky, které se větvily terénem, umně vyrovnané a vydlážděné.

Strohá kovová skulptura z ocelových travéz, patinovaná tak, aby ladila s přední bránou. Zpoza hájku pěstěných ovocných stromů vykukoval špičatý štít skleníku. Podivil se nad tím, co bude Claire Masonová s takovým objemem zemědělských plodin dělat. Při tom, co o ní věděl, si dokázal snadno spočítat, že je to ten typ, co se připravuje na konec světa, na nejhorší, staví hradby, aby se ubránila před vyhladovělými hordami, které se v časech bídy nevyhnutelně objeví, budou si brousit zuby a budou připraveny hodovat na bohatých.

Když ho vítala, měla na sobě tentýž flanelový župan jako včera a on vyfasoval další gigantickou porci čaje.

„Dvakrát za dvanáct hodin,“ řekla. „Jak mě teď chcete přesvědčovat, že si nemám dělat starosti?“

„Protože jsem pracovitý,“ řekl. Mávl rukou směrem k zahradě. „Máte tu nádherně.“

„Mám to tu pronajaté,“ řekla.

V místnosti s kontrolními panely přehrála záznam z předešlé noci – byl statický, až na příjezd a odjezd Jacobova auta.

„Nevede tam nahoru jiná cesta? Pro požárníky nebo něco, co nemám na mapě?“

„Oblast na sever patří státu. Chodí tamtudy podivíni. Turisté. Proto tu mám ty kamery.“

„Pravda,“ řekl. *A taky proto, že ti hrabe.*

Spolupracovat s ní bylo jako mít zajištěnou čtyřiaadvacetihodinovou sledovačku: nechal jí svou vizitku a poprosil ji, aby mu zavolala, kdyby viděla, že nahoru někdo šel.

Další dvě hodiny objížděl Griffithův park, ale nepodařilo se mu najít žádnou cestu, kterou by se dostal do kaňonu. Potvrdil to i krátký rozhovor se správcem parku. Pokud Jacob nedokáže Zvláštní projekty přesvědčit, aby přizvali slaňovací tým, čeká mrtvolu tam dole předvídatelná budoucnost.

Všechny ty trusty a zástěrky a holdingové společnosti smrděly penězi. Vyhledání adresy na Castle Court nic nevyhodilo, dokonce ani žádnou stránku s realitami. Celé odpoledne naplněné seděním u počítače Jacoba dovedlo na webovou stránku jednoho profesora z Losangeleské univerzity, který se zajímal o sociální historii vyšších společenských vrstev jižní Kalifornie. Profesor se odhodlal naskenovat staré zápisy v ročenkách a podařilo se mu pokrýt celá desetiletí mezi roky 1926 a 1973. Díky optickému rozpoznávání znaků se dalo v adresáři vyhledávat.

Jacob našel, co hledal, ve vydání z roku 1941.

Dům patřil Panu Hermanu Pernathovi a jeho paní. Pan Pernath byl šéfem architektonické firmy, která nesla jeho jméno. Pár měl dvě děti, šestnáctiletou Edith a čtrnáctiletého Fredericka.

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

Archiv *L. A. Times* otiskl nekrology Hermana v roce 1972 a jeho ženy o dva roky dřív. Dcera Edith Merrimanová, rozená Pernathová, zemřela v roce 2004.

Vyhledávání Freda Pernatha ho přivedlo do internetové filmové databáze, kde byl uveden jako autor zvláštních efektů v jakýchsi Zetkových krvácích, o kterých si Jacob myslel, že už se dávno netočí. Ale byly mezi nimi i takové, co nebyly starší než tři roky, což naznačovalo, že Pernath žije a těší se dobrému zdraví, a další pátrání přineslo jeho telefonní číslo a adresu v Hancockově parku v Los Angeles.

Jacob mu zavolał satelitním telefonem, vysvětlil, co je zač, a zeptal se, jestli by se o tom domu na Castle Court nemohl dozvědět víc.

„Co se chcete dozvědět?“

„Nebyl jste tam někdy nedávno?“

Pernath se skřípavě zasmál. „Ne od doby, co připadl mně.“

„To bylo kdy?“

„Čeho se to týká, detektive?“

„Jde o probíhající vyšetřování,“ řekl Jacob. „Kdo další má do toho domu přístup?“

„Jak jste mě našel?“

Jacob neměl rád lidi, kteří na otázky odpovídají otázkami. Připomínali mu rabíny ze základní školy. „Podívejte se, pane Pernathe...“

„Jestli se mnou chcete mluvit, můžete přijet sem.“

„Rozhovor po telefonu by stačil,“ řekl Jacob.

„Mně ne,“ řekl Pernath a zavěsil.

KAPITOLA DESÁTÁ

Frederik Pernath bydlel na June Street, severně od Beverly Boulevardu, v impozantní georgiánské vile, která byla protikladem neutrovského designu na Castle Court. Jacob si ale všiml jisté podobnosti v nedostatku údržby. Všechny ostatní domy v ulici měly upravené zahrady, byly čerstvě natřené, s opravenou střechou. Pernathovi se prověšovaly okapy; na trávníku měl vyprahlé mapy.

Jediný pohled na toho člověka samotného docela stačil k tomu, aby ho vyřadil ze seznamu podezřelých. Měl špičatou hruď a byl vychrtlý, opíral se o hůl, jejíž bodec skřípal o dřevěnou podlahu. Pokynul Jacobovi, aby šel dovnitř, a odpajdal do příšeří.

Podobně jako exteriér, i přetékající interiér vily ostře kontrastoval s prázdnotou domu na Castle Court. Jacob tu neviděl žádné useknuté hlavy, ale mohl je docela dobře přehlédnout, ztracené mezi mihotavými elektrickými svícny, zátišími ve vyřezávaných pozlacených rámech a čínskými vázami, ze kterých rašily zaprášené umělé květiny. V každém průchodu překážel nějaký kus ozdobného, naleštěného nábytku – feng-šuej v opačném gardu –, na každém alespoň trochu vodorovném povrchu ležely shluky cetek.

A v té omračující vizuální džungli nebyly žádné rodinné fotografie.

Šli do Pernathovy studovny, vylepené démonickými plakáty a fotografiemi z produkce. Jacob zapadl do prosezené dvojsedačky a se značným přemáháním odmítl Pernathem nabídnutou whisky. Závistivě pozoroval, jak si Pernath nalévá z křišťálové karafy, přechází místnost a otevírá vestavěnou skříňku, v níž ležely misky z broušeného skla plné oříšků a useknutá hlava.

Krvavá, otrhaná a civící prázdnými očními důlky.

Jacob vyskočil.

Pernath na něj nevzrušeně pohlédl. Chytil hlavu za pačesy, mrštil ji po Jacobovi a ten ji chytil.

Byla gumová.

„Na policajta vypadáte krapet nervózně,“ řekl Pernath.

Vytáhl dvě misky s kešu oříšky a jednu postavil před Jacoba.

„Omlouvám se, jestli nejsou nejčerstvější,“ řekl a poskládal se za impozantní dubový stůl.

Zblízka bylo jasné vidět, že je hlava umělá, byla pečlivě obarvená tak, aby vypadala opravdově na vzdálenost asi pěti metrů – jako kdyby se Monetův obraz objevil v hororovém divadle Grand Guignol.

Jacob, který ještě pořád nemohl popadnout dech, se zeptal: „Tohle děláte všem hostům?“

„Vy nejste host,“ řekl Pernath a hodil si do pusy kešu. „Možná byste měl rychle přejít k věci. Je mi čtyřiaosmdesát.“

Jacob si sedl do dvojsedačky. „Řekněte mi něco o tom domě.“

Pernath pokrčil rameny. „Patřil mému otci. Válel se v penězích, vlastnil tady ve městě kdeco. Domy, fabriky, pozemky. Byl to pořádný majetek, a když umřel, spustila se o to náramná bitva.“ Usrkl whisky. „Fakt je, že jsem ty prachy nepotřeboval. Ale moje sestra se rozhodla, že je musí dostat, takže jsem přirozeně došel k názoru, že jí to jen tak nedaruju.“

„Vaše sestra už nežije, že?“

Pernath se zachechtal. „Díky tomu jsem vyhrál. Měl jsem svou pátou kolonu: cigarety Virginia Slims.“ Opřel se do křesla. Bylo velké a rozvrzané a pobité mosaznými cvočky. V jeho sevření připomínal Pernath uschlý list. „*Technicky vzato* jsem vyhrál. Dvě třetiny koláče zhltili právníci. Nechal jsem si ty majetky, které něco vynášely, a zbytek jsem prodal. Hezky jsem si nahrabal. Dům byl součástí větší parcely, kterou můj otec nechal rozdělit. Postavil ho. Je to jeho návrh.“

„Byl architekt.“

„Byl prase,“ řekl. „Ale ano, kreslil. Osobně mě jeho práce nikdy moc nebrala. Je na mě trochu sterilní.“

Jacob se podíval na vycpanou opici zavěšenou ze stropu. „To mi došlo.“

Pernath se uchechtl, vstal a nalil si další whisky.

„Ten dům,“ zeptal se Jacob, „máte z něj nějaký příjem?“

„Ani cent.“

„Tak proč ho neprodáte? To mi přijde jako plýtvání.“

„V tom je ten figl. Nechat ho shnít. Pokaždé, když pomyslím na to, jak se rozpadá, mě pěkně zahřeje u srdce.“ Pernath zazátkoval karafu a odkulhal zpátky ke křeslu. Cestou udělal odbočku, aby si vzal gumovou hlavu k sobě a posadil si ji do klína jako pekinského palácového psíka. „Měl to pro něj být ráj. Místo, kam se mohl chodit nořit do studny kreativity. Nemyslím si, že by tam vůbec zvedl tužku. *Kreativní* byl, tedy v určitém smyslu, a bezpochyby se tam chodil *nořit* často. Každá sekretářka nebo dívka z kanclu, kterou kdy přijal, ten dům viděla zevnitř – teda hlavně strop, když na ní hopsal. Je s podivem, že žádnou neumačkal k smrti. Byl prase, v každém významu toho slova. Zničil mou matku.“

„Tak proč ten dům nedáte zbourat?“

„No, to bych *nikdy* neudělal. Je architektonicky *významný*...“ Pernath jedním lokem dopil druhého panáka. „Říkejte tomu památník. Památník cizoložství.“

„Říkáte, že jste tam od doby, kdy jste ho zdědil, nebyl?“

„A proč bych tam jezdil?“

„Kdo další tam má přístup?“

„Každý. Nechávám ho odemčený. Ať už se dovnitř chce vlézt komukoli, je to jeho problém. Čím víc lidí bude ten barák proklínat, tím líp.“

Jacob se zamračil. Tohle zrovna nechtěl slyšet.

„Jaký případ že to vlastně vyšetřujete, detektive? Doufám, že něco ošklivého.“

„Vraždu.“

Pernathovi luplo v krku. „Jó, tak ty ošklivý bejvaj. Smůla. Kdo je vrah?“

„Kdybych to věděl, tak tu s vámi nesedím.“

„Kdo zemřel?“

„To taky nevím.“

„Tak co víte, detektive?“

„Moc ne.“

„Tak je to správně!“ řekl Pernath. Pozvedl sklenici. „Ať žije nevědomost.“

Jacob si vzpomněl na to, že tu chybí rodinné fotografie, a zeptal se: „Nemáte tu ve městě někoho z rodiny?“

„Moje bývalá žena se znovu vdala, třebaže se ji zdráhám označovat za rodinu. Bydlí v Laguně. Můj syn je v Santa Monice. Moje dcera v Paříži.“

„Vídáte je často?“

„Pokud se tomu můžu vyhnout, tak ne,“ řekl Pernath.

„Takže jste tu jen vy,“ řekl Jacob.

„Já,“ odpověděl Pernath a pohládl umělou hlavu. „A Herman.“

Pernathovy děti zdědily dědečkovu zálibu v čistých liniích. Greta provozovala galerii v Marais, kde prodávala holé obrazy, které měly provokovat používáním materiálů jako vyžvýkaná žvýkačka a oslí moč. Richard byl architekt, jehož práce sestávala z koster ze skla a oceli. Jacob se proklíkal jeho portfoliem, které bylo odrazem mezigeneračního kyvadla, na němž se každý vzepře, aby zmasakroval vkus svého otce.

V každém případě oba vypadali, že jsou sami o sobě úspěšní a že jsou v jednom kole.

Slepá ulička.

Pokus vyhledat v databázi podobné zločiny přinesl krátký seznam dekapitací, ale žádnou, jež by odpovídala té, kterou řešil: žádný zatavený krk, žádné vypálené znamení (ať už mizící, nebo stálé), žádná hebrejština. Vrah byl obvykle duševně nemocný a rychle ho chytili. Jeden pachatel nabodl hlavu své postarší tetičky na kůl na zahradě, tančil kolem něj a zpíval *We are the champions*.

Nejracionálnější vrah tohoto typu – dá-li se to tak říct – byl nějaký Pákistánec v Queens, který zardousil svou dospívající dceru a usekl jí hlavu za to, že posílala spolužákovi mobilem lechtivé fotky.

Náboženský zápal odhaloval v lidech to nejlepší.

Spravedlnost.

Jacob si prostudoval složku o židovských teroristických skupinách ve Spojených státech.

Rozšířil parametry vyhledávání tak, aby obsahovaly jakýkoli výskyt hebrejštiny na místě vraždy.

GOLEM Z HOLLYWOODU

Rozšířil je, aby obsahovaly jakýkoli vypálený symbol.

Rozšířil je, aby obsahovaly slovo *spravedlnost*.

Nic.

Opřel se do křesla, v břiše mu kručelo. Bylo tři čtvrtě na deset večer. Na studeném talíři vedle počítače ležela netknutá vafle, co si udělal k snídani, politá sirupem a sraženým máslem. Seškrábl ji do koše v kuchyni. Věděl, že v ledničce je pusto, ale ještě ji pro formu zkontroloval, než se vydal pěšky do 7-Eleven koupit si pár hot dogů.

Jacob pochyboval, že jeho pachatel bude riskovat třetí návštěvu místa činu, obzvláště teď, když byla zpráva smazána. Ale neměl na večer žádný extra plán a zdálo se, že to za několik hodin jeho času stojí. Vyjel nahoru do kopců a posadil hondu na vyvýšeninu padesát metrů za příjezdovou cestou Claire Masonové. Otevřel si pivo, posunul si křeslo dozadu a čekal, jestli ho nepolíbí štěstěna.

Krátce před třetí se s leknutím probudil a praštil se loktem o volant. Zada měl ztuhlá a pusou vyprahlou. Měl plný močák a erekci jako hrom.

Když vystoupil, aby se u cesty vyčural, slyšel, jak se mu posmívají cvrčci. Zdálo se mu o Mai, jak stojí v zahradě, tentokrát byla blíž, ale přesto se jí stále nemohl dotknout. Když čekal, až jeho penis na ten výjev zase zapomene a změkne, přemýšlel o tom, co má ta vzdálenost mezi nimi znamenat. Možná jeho promeškanou příležitost. Ale právě ta nenaplněnost, to pnutí, které vytvářela, měly svou příjemnou stránku. Vzpomněl si na její hravou lehkost, s jakou přistupovala k vlastnímu tělu, jak před ním nic neskrývala a z erotiky dělala nevinnost.

Něco takového by v životě možná potřeboval. Jeho práce za posledních sedm let ukula v jeho mysli pojítko mezi sexem a násilím. Nelíbilo se mu, ale bylo tam. Kdyby se objevila nějaká žena jako Mai, která by jej toho zbavila, nebránil by se.

Zároveň si vzpomněl přesně na ten typ holky, která vysedává ve 187. *Jsi pěkný chlap, Jacobe Lve.*

Napadlo ho, jestli se tam někdy nevrátila.

To se dá zjistit.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Hospoda 187 patřila dvojici bývalých policajtů, kteří věděli, co policajti chtějí: tvrdý alkohol, hlasitou muziku a kuchyni, která vaří až do půl páté do rána, aby pohostila chlapy, kteří se ráno ve tři čtvrtě na tři vracejí z večerní šichty. Pro maximální výdělek si pronajali sklad rozdělený příčkami, který byl vtěsnaný mezi továrnu na broušení skla a auto-servis na Blackwelder Street, v průmyslové zóně jižně od Desáté avenue.

Dveře nebyly označené, místo kliky sloužil přivařený utahovák na kola. Silou je otevřel a ven se vyvalily krabice, které roztřáslы plot z pletiva a ostnatého drátu.

Nejbližší obytné domy byly dvě ulice východně odtud, na opačné straně Fairfax Avenue, což mohlo, ale taky nemuselo znamenat, že už jsou mimo oblast sonického třesku.

Hodně štěstí se sháněním policajta, který vyřídí stížnosti na hluk.

Parquet byl přeplněný muži zákona a ženami, které je milovaly a bažily po nich. Policistky se sem zřídkakdy obtěžovaly chodit, což ze 187 dělalo oblíbené místo pro civilistky s nepatrně překročeným datem spotřeby.

Jacob se zastavil u vchodu a díval se, jestli nezahledne Mai.

V tomhle davu by nešla přehlédnout.

Spousta výstřihů. Spousta bokových džín a vykukujících zadků, jejichž majitelky se skláněly, aby vytáhly kouli z kapsy kulečnickového stolu, někomu něco pošeptaly, olízly lalůček a podobně.

Žádná Mai.

Bylo pro něj těžké si ji tu představit. Musela by se tu cítit jako syrový biftek. Ještě těžší bylo představit si, že by si ho tu našla a začala ho balit.

Odvézt ho domů? To už si nedokázal představit vůbec.

Další slepá ulička. Čas jít pryč.

Ale z reproduktorů řvali Sublime a on si připadal moc nabuzený, aby jen tak usnul.

Prodral se až k baru, u kterého stály tři řady pijáků a flirtujících žen. Hodinu před zavíračkou tu panovalo zoufalství. Páry se tvořily a rozpadaly, jako nějaký zoufalý lidský Tetris.

Victor za barem už mu naléval dvojité bourbon. Loajalita zrozená ze zlovyků. Jacob si představil vlastní pohřeb: uslzený dav barmanů a prodavačů z večerek.

Viktor před něj postavil panáka a otočil se, aby vyřídil další objednávku.

„Hej,“ zařval Jacob a mávl na něj, ať jde zpátky. „Nepamatuješ si jednu holku, která tady byla před pár dny?“

Victor si ho změřil pohledem, který říkal: *Ty že seš detektiv?*

„Odešla se mnou,“ řekl Jacob.

Victor se zasmál. „Nijak ten výběr nezužuješ.“

„Přišla s kamarádkou. Byla strašně sexy, jestli ti to pomůže.“

„Takový sem nepouštíme,“ řekl Victor a zatukal na Jacobovu sklenici. „Dej si ještě čtyři a vsadím se, že najdeš nějakou, která bude vypadat úplně stejně.“

Odspěchal vyřídít další požadavky.

Jacob kroužil sklenicí a díval se, jak bourbon klouže po stěnách sklenky. Vůbec neměl žádnou chuť pít.

Ale funkční alkoholismus si žádal, aby se mu Jacob věnoval.

Kopl panáka do sebe, na bar hodil dvacku, otočil se k odchodu a plácl se do hrudi.

Jeho obvyklá kořist, trošku kypřejší, ve tváři malinko vyžilejší; odbarvená, nevybíravá a společensky unavená.

Našpulila pusu. „Rozlils mi pití.“

Povzdechl si a mávl na Victora.

Doprovodil ji k autu, ukázal na svoje a řekl jí, ať jede za ním. „Jed' opatrně,“ dodal.

Zahihňala se. „Kdo mi zaparkuje?“

Stála u něj v kuchyni. Kalhoty měl u kotníků, madlo zásuvky ho štouchalo do holého zadku a v ruce měl láhev Jima Beama, aby si lokl, kdykoli jeho nadšení povadlo.

Na chvíli ho přestala uspokojovat a vrhla po něm přísný pohled. „Neusni mi.“

„Ano, madam.“

„A nezliskej se, abys pak mohl. Vydrž, musím se vyčurat.“

Když vstávala, aby odešla, zapraskalo jí v kolenou.

Ježíši Kriste, pomyslel si.

Zaslechl tekoucí proud. Dost nahlas. Dveře do koupelny nechala dokořán.

„Dost stylový,“ zakřičela.

„Můžeš vzít kondom, prosím? Dolní šuplík vlevo.“

Ozvalo se spláchnutí, pak voda v umyvadle a nakonec se objevila, bez džínů, s rozepnutou košilí, a mávala kondomem jako sáčkem cukru v restauraci.

„Máš tu šváby,“ řekla.

I když věděl, že to není fér, nemohl si pomoci a musel ji srovnat s Mai. Možná byla přesně to, co potřeboval, aby dokázal zapomenout.

Nekomplikovaná.

Sedl si na židli v kuchyni, navlékl si kondom a pleskl se přes stehno.

„K službám,“ řekl.

Doklopýtala se k němu, vylezla si na něj a její prsa se mu zhoupla do obličeje. Chystala se dosednout, když se zastavila a kopla po něčem na podlaze.

„Fuj. Kup si Raid.“ Kopla znovu, rozčileně vyjekla. „Kurva.“

„Co.“

„Ten hajzl mě kousnul.“

„Cože?“

No nic,“ řekla a pleskla mu do klína.

Zalapala po dechu.

Další spokojený zákazník.

Chytil ji za boky a začal s ní na sobě otáčet sem a tam a pak si uvědomil, že pořád ještě lapá po dechu a vůbec to nezní, jako kdyby ji to bavilo.

Podíval se nahoru a viděl, že má oči obrácené v sloup, hlavu měla volně svěšenou bradou na hrudi a slintala.

Tohle se mu stalo poprvé. O něm samotném se vědělo, že občas uprostřed aktu usne, ale ještě nikdy to nezažil z druhé strany. Cítil se přehlížený, a tak s ní zatřásl: „Hej.“

Sesunula se dopředu na něj, její tělo sebou prudce házelo.

Zaklel a pokusil se ji udržet nahoře, ale ona se překulila dozadu a spadla mu z klína na linoleum. V letu se praštila hlavou o dveře ledničky a přistála s roztaženými nohama.

Padl na kolena, připravený udělat masáž srdce.

Vydešeně na něj zamrkala, bledá jako stěna: „Co se děje?“

„To bys měla vědět ty,“ odpověděl.

Zírala si dolů na přirození; pak na jeho; pak na jeho obličej.

Vydrápala se z kuchyně ven.

Šel za ní do ložnice, díval se, jak na sebe hází oblečení.

„Určitě jsi v pořádku? Praštila ses do hlavy.“

„Jsem v pohodě,“ řekla.

Když zvedala nohu, aby si obula lodičku, všiml si na jejím levém nártu červené podlitiny. „Ty jsi na něco alergická?“

Neodpověděla.

Pak řekla: „Bylo to, jako kdybys mě bodal.“

Řekl, „Já...“

Zarazil se. Nevěděl, jestli se omlouvat, nebo... nebo... co. Měl pocit, že by se měl pokusit přemluvit ji, aby zůstala, přinejmenším dokud nebude ve stavu, aby mohla řídit. Když to ale chtěl navrhnout, jen ho mávnutím ruky umlčela, chytila kabelku a utekla ven do mlžného rána.

Z okna vynervovaně sledoval, jak tryskem odjíždí.

Oblékl se a klekl si na všechny čtyři, aby se podíval po švábech.

Žádné nenašel, ani tam, ani v koupelně.

Přes to všechno zavázal odpadkový pytel, v němž byla i jeho nesnědná vafle, a vynesl ho ven do popelnic vedle budovy.

Došel do 7-Eleven, koupil si plechovku spreje na hubení hmyzu a jednu krabici pastí na šváby.

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

Přemýšlel o tom, že ta teorie s hmyzím kousnutím nebyla o moc lepší.
Měla bílé oči, sípavý dech.

Bylo to, jako kdybys mě bodal.

Možná má nějaké zdravotní problémy. Nedostatečnou zvlhčenost.
Koneckonců si vybrala extra lubrikovaný.

Do hlavy mu skočila legrační myšlenka. Židovský výraz pro penis:
zajin.

Také pro sedmé písmeno hebrejské abecedy: י.

Také pro zbraň.

A ten tvar. Čepel nebo sekera nebo palcát.

On má smrticí péro!

Oboučurák.

Sex-kalibr.

Rozřehl se. Nemohl si pomoci.

Prošel byt, rozmístil pasti a stříkal jed, dokud se mlha nedala krájet.
Rychle zotevřel okna a šel se pořádně umýt.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Když vylézal ze sprchy, satelitní telefon zacinkal. Měl v hlasové schránce vzkaz od otce a esemesku od Divye Dasové: *Brnkněte mi*.

Byl pátek. Ještě Samovi neodpověděl na pozvánku na dnešní večeři. „Ahoj, tati.“

„Dostals můj vzkaz?“

„Jsem zasekanej. Nemůžeme to přeložit?“

Krátké ticho. „Jasně.“

„Promiň, že jsem ti to neřekl dřív,“ omlouval se Jacob.

„Dělej, co musíš,“ řekl Sam. „Užij si šábés.“

„Ty taky.“ Jacob ukončil hovor a palcem v seznamu nalistoval Divyi Dasovou.

„Dobré ráno, detektive.“

„Něco pro vás mám,“ řekl. „Máte vy něco pro mě?“

„To mám. Máte čas se setkat?“

„Řekněte kdy.“

Dala mu neznámou adresu v Culver City na západě Los Angeles.

Řekl jí, že tam bude za patnáct minut.

Naproti jeho budově parkovala bílá dodávka. Mlhavě si vzpomínal, že tam možná byla i včera večer. Ale vůbec si tím nebyl jistý. Byl opilý, soustředěný především na to, aby jeho dámská návštěva dokázala vyjít do schodů, aniž by se překulila přes zábradlí. Jestli tam ale byla, znamenalo to, že vůz už několik dní stojí na stejné ulici a jen mění parkovací místa.

Někdo si asi objednal hodně závěsů.

Přeběhl k dodávce a nakoukl přes čelní sklo.

Náradí, tyče, krabice s látkou.

Žádný skrčený chlap se sluchátky a monitorem.

Řekl si, že by se měl přestat chovat směšně.

Cestou do Culver City zazvonil satelitní telefon: opět jeho otec. Jacob ho nechal, ať se dozvoní do hlasové schránky.

Z adresy, kterou mu Divya Dasová dala, se vyloupila růžově omítnutá bytovka, která shlížela na nelibý kus Venice Boulevardu. Pod cedulí, která kolemjdoucím zoufale vnucovala jedno-, dvoj- a třípokojové byty, spal v trávě bezdomovec.

Jacob zaparkoval v postranní uličce, vypnul motor a přehrál si otcův vzkaz z hlasové schránky.

Ahoj, Jacobe. Nevím, jestli sis poslechl můj předchozí vzkaz, ale prosím, ignoruj ho. Zvládnu to.

Neposlechl si ho. Teď musel.

Ahoj, Jacobe. Nejspíš máš plné ruce, protože ses mi neozval. Neměj starosti. Všechno mám nachystané, až na jednu věc: Nigel mi omylem přinesl dvě chaly místo tří a já jsem se chtěl zeptat, jestli to nebude moc nevhod, kdyby ti zbyla chvilka, abys mi dovezl ještě jednu. Mám rád makové, ale...

Jacob stopl přehrávání a zavolal mu.

„Jacob? Dostals ten můj druhý vzkaz?“

„Dostal. Tati, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Ten vzkaz jsi mi vážně nechal proto, abych nemusel nakupovat *chalu*, anebo to byl záměr, abych se cítil provinile?“

Sam se zahihňal. „Moc nad tím přemýšlíš.“

Jacob si promnul zalepené oko. „V kolik je večere?“

Divya Dasová přistoupila ke svým čistým bílým sádrokartonovým stěnám jako k malířskému plátnu a obohatila je o okouzující rej barev a textur. Reflexně oranžový přehoz oživoval otlučenou pohovku; jídelní stůl byla vlastně televize z padesátých let se skleněnou deskou nahoře. Obývací rozjasňovaly vytištěné zalaminované obrázky bohů a bohyň: Ganéša se sloní hlavou, opičí bůh Hanumán.

Chtěl jí říct o zmizelém nápisu, ale ona si s ním začala povídat. Vyzvala ho, ať si sedne ke snídaňovému pultu, a postavila na něj talíř sušenek a hrneček, ze kterého se kouřilo.

„No hurá,“ řekl. „Pořádný čaj.“

Notně si usrkl. Opařil se.

„Do hajzlu,“ heknul.

„Zrovna jsem vám chtěla říct, ať si ho pofoukáte.“

„...Díky.“

„Je nezbytné použít čerstvou čistou vodu a ohrát ji přesně na bod varu. Američané tento krok ustavičně opomíjejí a následky bývají katastrofální.“

„Máte pravdu,“ řekl. „S popáleninou třetího stupně to chutná mnohem líp.“

„Nemám vám zavolat sanitku?“

„Stačila by trocha mlíka.“

Donesla mu je. „Omlouvám se, že vám nemůžu nabídnout nic vydatnějšího.“

„Neomlouvejte se. Výživnější snídani, než je tohle, jsem neměl už celé měsíce.“

„To budu muset říct vaší matce.“

„To budete muset řvát pěkně nahlas,“ řekl. „Je mrtvá.“

„Ale ne,“ omlouvala se. „To mě upřímně mrzí.“

„Nevěděla jste to.“

„No, měla jsem být opatrnější.“

„Neřešte to. Vážně.“ Aby ji ušetřil dalších rozpaků, ukázal na ledničku, kde na magnetkách visely fotky. „To jste vy s tou vaší?“

Na prostřední fotce se Divya objímala s postarší ženou v červeném sáří. „Moje *naniji*,“ použila Divya hindský výraz, „babička. Tahle fotka...“ na obou stranách od pestře vyšňořeného páru byly seřazené zástupy lidí, „...je ze svatby mého bratra.“

„Kdy jste se přestěhovala do Států?“

„Před sedmi lety,“ řekla. „Kvůli univerzitě.“

„Kolumbijské,“ řekl.

„Vy jste si mě prověřoval, detektive?“

„Jen googlil.“

„Takže jsem si jistá, že víte všechno, co potřebujete.“

Byly tam i další fotky, u kterých si patrně nemyslela, že potřebují komentář. Byla na nich na různých exotických místech, oddávala se lehce riskantním činnostem: upoutaná do horolezeckého úvazu; v lyžařské kombinéze a brýlích; mezi kamarádkami, které malátně zvedaly skleničky s margaritami.

Žádné líbání ve fotobudce; žádný hustovlasý chirurg v nemocničním oděvu; žádné držení kolem pasu.

Řekla: „Doufám, že jsem vás neobtěžovala, když jsem volala tak brzy.“

„Byl jsem vzhůru.“

„Chtěla jsem vás zastihnout, ještě než půjdete do terénu. Víím, že je neortodoxní setkávat se zde, ale je to tak nejlepší. Jsem na tenkém ledě. Můj nejbližší nadřízený není z té vaší useknuté hlavy moc odvařený. Právě teď je několik našich patologů někde na konferenci a začaly se nám hromadit mrtvoly.“

„Co to znamená, že z ní není odvařený?“

„Myslím, že řekl doslova: „Na kuriozity nemám čas.““

„Je to vražda.“

„Snažil se mě přesvědčit, že je to exponát z muzea.“

„S čerstvými zvratky.“

„Neřekla jsem, že se mu to povedlo,“ řekla. „Nebo že by to nebyl nesmysl. Ale nejsem tak hloupá, abych marnila čas hádkami. Umí se chovat dost autoritářsky, obzvlášť ve stresu.“

„Takže jste mě sem zavolala, abyste se mi omluvila za to, že na mém případě nepracujete?“

Usmála se a zlatá pecička na její levé nosní dírce se zatřpytila. Do té chvíle si jí nevšiml.

Řekla: „Obávám se, že jsem byla trochu neposlušná.“

Její byt měl dvě ložnice. Dveře do té první byly dokořán a Jacob v nich zahlédl postel s vyšívanými polštáři.

Druhá byla zařízena jako miniaturní patologická laboratoř. Koberec chránila pevná plastová fólie. Na skládacím stole ležel disekční tácek,

pracovní stůl skýtal prostor pro mikroskop; byly tu nádoby určené pro skalpely, chirurgické kleště a kladívka, koš na nebezpečný odpad, čistička vzduchu a krabice se dvěma tisíci kusy nitrilových vyšetřovacích rukavic.

Jacob se na ni podíval.

Pokřčila rameny. „Popůjčované věci, co jsem nevrátila. Nic, co by nějak zvlášť chybělo. Od studií to tu vylepšuji. Pronést něco vrátnicí je docela výkon, věřte mi.“

„Je hezké potkat někoho stejně obsedantně kompulzivního, jako jsem já,“ řekl.

„Pomáhá mi to ukrátit si dlouhou chvíli,“ řekla.

A částečně vysvětluje, proč jsi single. Jacobovi se líbila víc a víc. V šatníku měla drátěný regál, ze kterého koukalo pět bowlingových tašek z PVC – růžová a zelená, které s sebou měla na místě činu, a tři další v oranžové, černé a červené barvě.

„Pět stejných tašek různé barvy, to mi připomíná *Sex ve městě*.“

Ukázala na zelenou tašku: „Emesis.“ Na černou: „Otisky.“ Červená: „Krev.“ Růžová: „Kousíčky.“

„Oranžová?“

„Když jdu tančit,“ řekla. „Je to moje oblíbená barva. Řekněte mi: jak to, že znáte *Sex ve městě*?“

„Exmanželka,“ řekl.

„Aha,“ odpověděla.

Napadlo ho, jestli nepochybil, protože se jedním dechem vrátila zpátky k práci. „Nechtěla jsem, aby mi šéf koukal přes rameno, takže jsem si materiál přinesla sem...“

„Materiál?“

„Hlavu. Zvratky taky. Jsou v mrazáku.“

„Připomeňte mi, abych si u vás nikdy nedával ani zmrzlinu.“

„Kdybych prosím mohla pokračovat. Ty zvratky nic zvláštního nepřinesly. Bylo v nich tolik kyseliny, že se mi málem proleptaly rukavicí. A přiznávám se, že se mi pořád ještě nepodařilo určit, čím byl zataven ten krk. Na kůži nejsou puchýře ani popáleniny, které by nasvědčovaly prudkému zahřátí. Mám podezření, že půjde o nějaké organické pojídlo, podobné, jako používají nemocnice k ošetřování ran.“

JOHNATHAN KELLERMAN
& JESSE KELLERMAN

„Někdo s odbornými znalostmi,“ řekl Jacob. „S přístupem ke zdravotnickému materiálu.“

„Možná. I když transglutaminázu si můžete objednat po internetu. Používají ji kuchaři. Říkají tomu lepidlo na maso.“

„Šílený doktor nebo šílený kuchař.“

„Nebo nic z toho. To na tom ale není to nejzajímavější. Odebrala jsem z hlavy tkáň a vkradla jsem se do koronerovy laboratoře, kde jsem extrahovala DNA a prohnala ji CODISem⁵. Moc jsem si od toho neslibovala, ale nechtěla jsem to odbýt. Dneska je váš šťastný den, detektive. Říká vám něco Noční slídlil?“

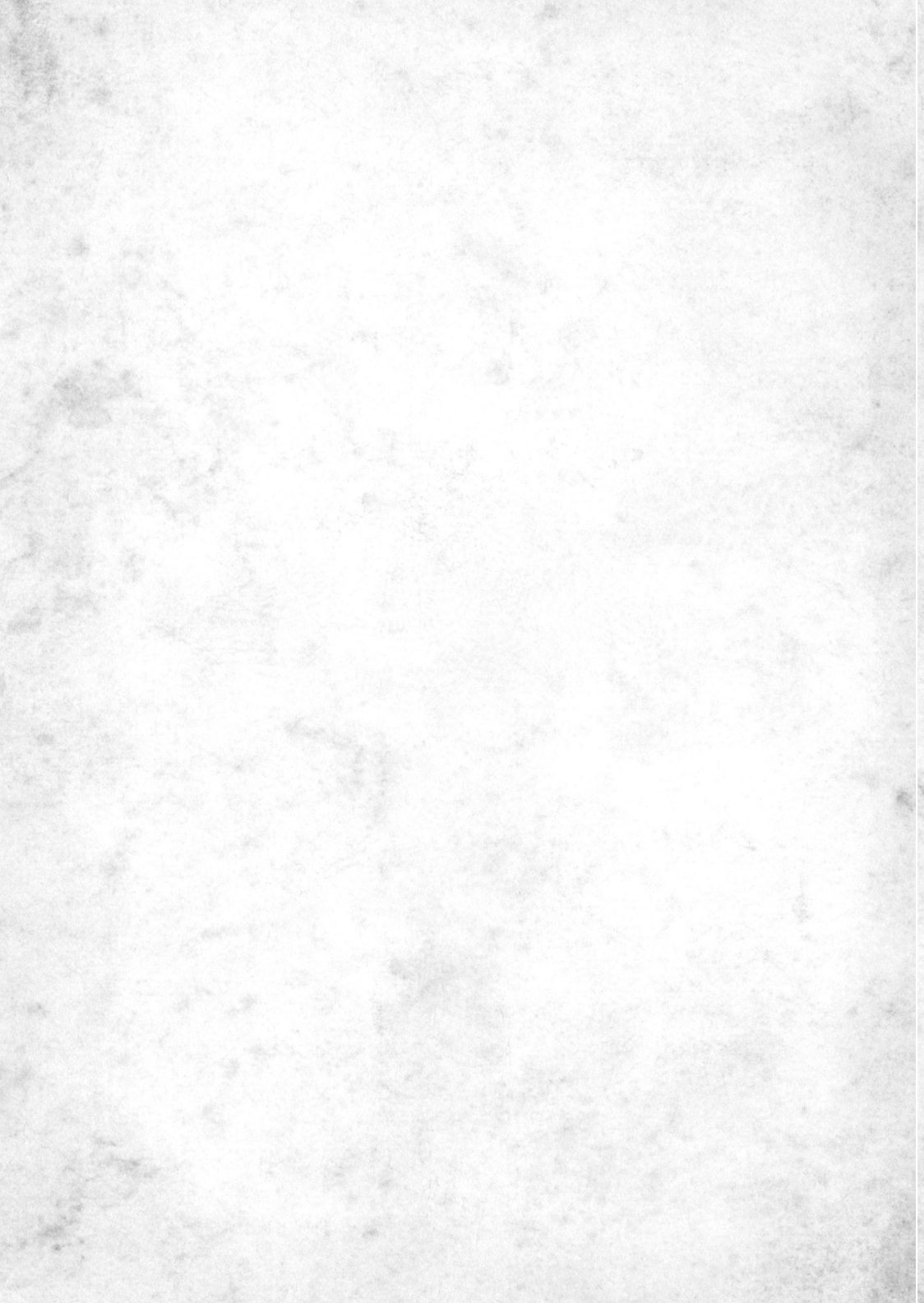
Jistě že mu to něco říkalo.

„No, tak tady ho máte. Nebo spíš jeho hlavu. Nebo spíš ho mám já. Je v mrazáku.“

Jacob oněměl úžasem a díval se, jak udělala pukrle.

„Tadá,“ řekla.

⁵ Combined DNA Index System (kombinovaný systém indexu DNA); software pro správu a porovnávání genetických profilů; umožňuje federálním, státním a místním kriminalistickým laboratořím vyměňovat si, sdílet a elektronicky srovnávat profily DNA, dávat jednotlivé zločiny do souvislostí a usvědčovat pachatele; *pozn. red.*

ZEMĚ NÓD

To ráno, když se Ašam chystá k odchodu, se ji otec pokouší přesvědčit.

„Nikdy je nenajdeš.“

„Pokud zůstanu, tak ne,“ řekne Ašam.

Eva si pro sebe něco zamumlá.

„Naše místo je zde,“ řekne Adam a mávne ke svahům obepínajícím údolí. „Nemáš žádné právo odejít. Hledat vědomost, která ti nepatří, je zdrojem všeho zla. Není horšího hříchu.“

„Myslíš?“ řekne Ašam. „Můžu jich pár jmenovat.“

„Tvůj otec má pravdu,“ řekne Jafa. „Prosím.“

Ašam se podívá na svou zničenou sestru. Její zlaté vlasy zpustly; přes obličej se jí klikatí modré žíly. Odmítá odložit svůj vdovský šat, odmítá pracovat a trávit dny tím, že sedí se zkrýženými nohama na hliněné podlaze a netečně se štipe do kůže na rukou.

Když Kain utekl a Nava odešla s ním, na Ašam těžce dopadla všechna břemena a ona teď musí nosit vodu, štípat dříví, sbírat jídlo a vařit je; a pak jen skřípe zuby, když Jafa lká.

Kde je můj milovaný?

Kdo odčiní jeho smrt?

Ašam s ní chce zacloumat.

Tvůj milovaný už není.

Jeho smrt můžeš odčinit sama.

Ale nepůjde to, dokud budeš dál brečet.

Nepůjde to, dokud nevstaneš a nezačneš konat.

Ašam Adamovi řekne: „O okolním světě nic nevíš.“

„To je právě ono,“ odpoví Adam. „A pokud je najdeš? O kolik dětí ještě musím přijít?“

„Je to spravedlnost.“

„Spravedlností vládne Hospodin, ne ty.“

„To řekni svému mrtvému synovi,“ řekne ona.

Uhodí ji.

V tom tichu působí Evino mumlání jako řev.

Jafa řekne: „Nemusíš odcházet. Nechci, abys mu ubližovala.“

„Co to máš v sobě za tvrdost,“ řekne Adam, „že neumíš odpustit, když ona umí?“

Ašam si vzpomene na křik duše opouštějící tělo a řekne: „Ona u toho nebyla.“

Nebere si s sebou moc. Náhradní sandály, vlněnou deku a ještě jednu lněnou; malou tykev; porážecí kámen.

Všechno plody Kainovy vynalézavosti.

Nedokáže ho pronásledovat bez jeho pomoci.

Ví, že se neobejdou bez zdroje pitné vody, a tak postupuje proti proudu řeky, dál od krytého zákoutí své rodiny ve stínu Hory soudu. Druhý den ráno dorazí k ostrému ohybu, místu, kam za celý svůj život došla nejdál. Za ně, jak řekl její otec, je člověku zapovězeno se odvážit – zapovězeno o tom i jen přemýšlet.

Vzpomene si na jeden den před dávným časem, kdy stála vedle Kaina a hleděla na protější břeh.

Jak může být myšlenka zapovězena?

Určitě bude těžít z cizí pověřivosti.

Na jeho místě by udělala to samé.

Přebrodí na druhou stranu.

Údolí se kroucí, zužuje a znovu rozšiřuje. Cestu jí ukazuje posekaná réva se stroupky zaschlé mízy a ona hledá zčernalé skvrny na zemi – pozůstatky ohňů, z nichž každý představuje den jejich postupu. Za ní z vrcholku Hory soudu stoupá stuha kouře. Hora se zmenšuje a klesá za obzor. Vstříc se jí valí nezkročená vegetace. Země se přestává tvářit radostně a postupně se přes lhostejnost mračí do nepřátelského výrazu. Dokonce i divoké květiny vypadají zlomyslně a křiklavě. Pozorují ji neznámá zvířata, bez mrkání a beze strachu. Vzdálený jekot jí krade dech. Dočista obnažené kostry ji vybízejí ke spěchu.

Když byla Ašam malá, její rodiče mluvili o šeredném osudu, který stihne každého, kdo se zatoulá příliš daleko. Nepředstavitelná zima, ohnivé řeky, v nichž vám uvažené maso odpadá z kostí, a na těch bude hodovat divá zvěř. Často se budila z nočních můr a nahmatala vedle sebe Jafu, která se třásla také, a obě se k sobě přitulily a tiše kňouraly.

To Kain je utěšoval. Kain se svou neúprosnou logikou.

Jak by mohli vědět, co tam je, když tam nikdy nebyli?

Hospodin jim to řekl.

Slyšeli jste ho?

Ne, ale –

Jen tě chtějí vyděsit.

Já jsem vyděšená.

Co z toho tě děsí? Zvířata? Nebo oheň? Nebo zima?

Všechno, cos řekl.

Tak dobrá. Projdeme si je jedno po druhém. Za prvé: cokoli, co ti dokáže seškvařit maso nebo tě zmrazit na kost, může totéž udělat i zvířatům. A horko a zima se vzájemně vyruší. Takže v nejhorším přijde jen jedno z toho, ne všechno dohromady. A řekněme, že na tvých kostech budou hodovat zvířata. Koho to zajímá? Ty už budeš zmrzlá. Nebo spálená. Tak či tak budeš mrtvá a neucítíš to.

U tohoto argumentu už si Jafa tiskla dlaně k uším a úpěnlivě ho prosila, ať přestane. Ašam se nekontrolovatelně chichotala.

A řekněme, že nám říkají pravdu, pokračoval dál. Neříkají. Ale řekněme, že ano. Dokud jsi tady, jsi v bezpečí. Neřekli zrovna tohle? Pravda. Takže se nemáš čeho bát. Jdi spát a přestaň do mě kopat.

Právě proto, že pro ni tak dlouho byl zdrojem soudnosti, je pro ni ještě mnohem těžší pochopit jeho zločin. Neuplyne ani hodina, aby před sebou neviděla jeho odulou tvář.

Nyní je pro ni zdrojem nočních můr právě on.

Vzteky je ovoce, které s každým kousnutím nabývá na velikosti. Když má Ašam hlad, živí se jím. Vztek je jako bubeník, který se nikdy neunaví. Když je unavená, pochoduje do úderů jeho pěstí. Každý krok je zasvěcený, dlouhý výstup k oltáři. Nabídne svého bratra jako pokání za něj

samotného, spasí ho a vykoupí ho. Bude to stejně tak čin milosrdný jako spravedlivý.

Dvacátého šestého dne překročí hranici lesa a popatří na novou horu, nepochopitelně obrovskou, jejíž vrcholek se ztrácí v mracích.

Pláče.

Protože je tak unavená, a přesto musí nahoru.

Protože mohlo existovat něco tak nádherného, aniž by o tom vůbec věděla.

Řeka plynule sílila, takže je nyní dvakrát tak široká. Hučí po úbočí, zařezává se do kamene, skáče ze skalních říms a tříští se do mlžných závojų. Počáteční část svého výstupu stráví Ašam promočená s jektajícími zuby. V takovém vlhku a řídnoucí vegetaci se z rozdělení ohně stává martyrium.

Podle toho, co vidí, měli Kain a Nava tentýž problém.

Třicátého dne poklekne před troskami dřevěné muly a truchlí nad tím, že z takového báječného výtvoru zůstalo jen uhlí.

Vypořádal se s tím samozřejmě moudře, rozlámал dřevo a přikládal je kousek po kousku, aby mu vydrželo na čtyři dny. Jí na otop nezbylo nic.

Zahalí se do dek a rve se s horou dál. Svěžest údolí je zde zapomenuta. Nejsou tu stromy, žádná měkká místa, kde lze složit hlavu, jen štěrky, na kterém se jí podlamují kotníky, balvany, které odrážejí zuřivé poryvy větru do nečekaných úhlů a hrozí, že ji smetou do prázdna.

Vůbec si nepředstavovala, že by mohla být taková zima.

Možná její rodiče nakonec nelhali.

Tvrdá země zastírá stopu a ona se postupně ocitá tváří v tvář neprohlédnutelné záplavě šedého kamení. Pokusí se vcítit do Kaina a ptá se: *Kam bych šla?*

A když se podívá znovu, zdá se, jako by před ní správná cesta zářila.

A vždy přijde k zčernalému kousku země u zakrslého otrhaného keře, na nejlogičtější místo v této logiku postrádající krajině, kde se dá zapálit oheň.

Dokáže to, protože mluvil pravdu.

Podobá se mu víc, než si uvědomovala.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.